

Ανθρωπολογία, Εθνογραφία σε/για αβέβαιους καιρούς

2ο Συνέδριο του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδας (ΣΚΑΕ)
Θεσσαλονίκη, 24-26 Μαΐου 2024

Σε συνδιοργάνωση με τον Τομέα Νεότερης και Σύγχρονης Ιστορίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Τμήματος Ιστορίας - Αρχαιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, το Εργαστήριο Μελέτης του Πολιτισμού, Συνόρων και Κοινωνικού Φύλου του Τμήματος Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, το Φεστιβάλ Εθνογραφικού Κινηματογράφου της Αθήνας (Ethnofest) και το TWIXTlab.

Κάλεσμα για υποβολή εργασιών στα πάνελ του συνεδρίου

Καλούνται οι ενδιαφερόμενοι και ενδιαφερόμενες να καταθέσουν τις προτάσεις τους για παρουσίαση εργασιών στα πάνελ του συνεδρίου που ανακοινώνονται παρακάτω μέχρι την 21η Δεκεμβρίου 2023 (24:00) στα email των συντονιστριών/στών που εμφανίζονται σε κάθε πάνελ. Παρακαλούμε λάβετε υπόψη σας ότι η κάθε πρόταση θα πρέπει να περιλαμβάνει το **όνομα** και την **ιδιότητά** σας, **τίτλο**, **περίληψη** (300 λέξεις) και **βιογραφικό** (200 λέξεις), όλα σε ελληνικά και αγγλικά. Στο θέμα του e-mail θα αναγράφεται "2ο Συνέδριο ΣΚΑΕ".

Πάνελ #1.

Post-pandemic institutional ethnography: redefining the physical, communal, and temporal in uncertain times

Συντονίστριες:

Dr. Ellen Stewart

Chancellor's Fellow & Senior Lecturer, University of Strathclyde

Dr. Francesca Vaghi, francesca.vaghi@strath.ac.uk

Research Associate, University of Strathclyde

Γλώσσα: αγγλικά

Περίληψη:

What does doing an institutional ethnography mean in the aftermath of the COVID-19 pandemic? With the advent of remote working and the expansion of online engagement with members of the public, institutions have acquired an increasingly diffuse – less ‘physical’ – quality. Anthropologists (and other social scientists) have long explored the rationales and mechanisms that uphold institutions (e.g. Smith 2005; Ybema et al. 2009; Billo and Mountz 2016). Many institutions, however, are now no longer restricted to the confines of a physical space, comprised of communities that are bounded only by in-person interactions, or regulated by well-defined schedules and routines. Many opportunities have emerged with these changes, but so have uncertainties – from a blurrier understanding of where institutions begin and end, to the ambiguous future that some institutions themselves are facing.

This panel invites contributions from anthropologists and other social scientists interested in exploring the shifting definitions of institutions in the ‘post-pandemic’ world, new institutional tactics, the changing approaches to studying them ethnographically, and the uncertainties that led to these transformations happening – as well as how uncertainties are trying to be addressed and managed by institutions. We welcome papers that engage with past and present theoretical debates about institutional / organisational ethnography, discuss novel methodological approaches developed during and after the COVID-19 emergency, and which cover a range of institutional and international contexts. We invite authors to assess what are the implications of radical changes resulting from the pandemic for institutions that have traditionally been situated within the confines of buildings, in-person work, and more defined temporal routines. Through an exploration of the guiding question of this panel (‘What does doing an institutional ethnography mean in the aftermath of the COVID-19 pandemic?’), authors are encouraged to explore why “we need institutional ethnography to understand the social ramifications of the pandemic” (Luken 2021, 3), both to grapple with and navigate its legacy of uncertainty.

Αναφορές:

- Billo, Emily, and Alison Mountz. 2016. 'For Institutional Ethnography: Geographical Approaches to Institutions and the Everyday'. *Progress in Human Geography* 40 (2): 199–220. <https://doi.org/10.1177/0309132515572269>.
- Luken, Paul C. 2021. 'Institutional Ethnography: Sociology for Today'. In *The Palgrave Handbook of Institutional Ethnography*, edited by Paul C. Luken and Suzanne Vaughan, 1–8. Cham: Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-030-54222-1_1.
- Smith, Dorothy E. 2005. *Institutional Ethnography: A Sociology for People*. Rowman Altamira.
- Ybema, Sierk, Dvora Yanow, Harry Wels, and Frans Kamsteeg. 2009. *Organizational Ethnography: Studying the Complexities of Everyday Life*. London. <https://doi.org/10.4135/9781446278925>.
-

Πάνελ #2.**Livelihoods in the Arts: Intersections of (out-of-the-)ordinary uncertainties**ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΡΙΕΣ:**Dr. Ruxandra Ana,**

PhD, Adam Mickiewicz University in Poznań

Dr. Hannah Wadle, hannah.wadle@amu.edu.pl

PhD, Adam Mickiewicz University in Poznań

Γλώσσα: αγγλικάΠερίληψη

In this panel, we address the experiences of individuals whose professional lives are involved in the broadly defined field of “the arts”. Acknowledging the multiplicity of possible experiences of being an artistic practitioner, we assume nevertheless that there are some central commonalities as to the paradigms of uncertainty that individuals in the arts have to deal with and position themselves within. These concern questions around markets, institutions, mobility regimes, cultural hegemonies, gender, the body, creative practice, affect. The goal of this panel is to ethnographically gauge the intersection of regimes of uncertainty for art practitioners. Broadly understood artistic practices are thus the starting point for questioning issues related to uncertainties, with a particular focus on the question of mobility/immobility. What can artistic practices reveal about responses/coping strategies/mitigations of uncertainty in times of multiple, overlapping crises? We aim to gain a better understanding of moments, in which artistic practitioners perceive uncertainty as

“out of-the-ordinary” and existential, thus when conventional ways of dealing with everyday uncertainties inherent in the profession collapse or also re-normalise.

We invite ethnographically grounded contributions looking at the intersections of regimes of uncertainty that affect artistic communities, and arts professionals and practitioners. We are particularly interested in papers that touch upon the following subthemes:

- Arts and migratory contexts: going beyond reading their intersections as either cultural loss or cultural gain
- The relationship between artistic mobilities, policies of cultural institutions, and migratory regimes
- Artistic practices as zones of merging (of hopes, desires, imaginaries, affects, embodiments)
- Artistic practices and precarious labor: migration and the reconfiguration of professional trajectories
- Redefining success, recognition, and prestige as artistic trajectories unfold in migratory contexts
- Modes of ethnographic knowledge: collaborative practices when academic knowledge meets activism

Πάνελ #3.

Εθνογραφώντας τις ανερχόμενες οικολογικές ευαισθησίες την εποχή της ενεργειακής μετάβασης και της κλιματικής κρίσης

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΕΣ:

Ανδρέας Βάββος,

Υποψήφιος Διδάκτορας, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πανεπιστήμιο Saint Andrews & Τμήμα Ψυχολογίας, Πανεπιστήμιο Κρήτης

Μανόλης Τζανάκης, zanakism@uoc.gr

Αναπληρωτής Καθηγητής, Τμήμα Ψυχολογίας, Πανεπιστήμιο Κρήτης

Γλώσσα: ελληνικά

Περίληψη:

Η κλιματική κρίση και οι προτεινόμενες πολιτικές παρεμβάσεις για τον μετριασμό των επιπτώσεών της έχουν επιδράσει στις συζητήσεις εντός του πεδίου της ανθρωπολογίας για τη σχέση του ανθρώπου με την τεχνολογία, τα μη ανθρώπινα όντα και το φυσικό περιβάλλον

και έχουν οδηγήσει στη διερεύνηση μη ανθρωποκεντρικών θεωρήσεων του κοινωνικού κόσμου. Η αντίληψη ότι ο άνθρωπος είναι ένα αφενός διακριτό και αφετέρου ανώτερο ον, το οποίο δικαιωματικά κυριαρχεί στο φυσικό περιβάλλον, συχνά αμφισβητείται στο σκληρό πυρήνα της ανθρωπολογικής θεωρίας. Οι κριτικές αυτές προσεγγίσεις έχουν αναδείξει νέα πεδία έρευνας, από τα οποία έχουν προκύψει γόνιμες θεωρητικές και εμπειρικές γνώσεις αλλά και επιστημολογικοί προβληματισμοί. Ένα νέο λεξιλόγιο σφυρηλατείται σταδιακά, καθώς νέοι όροι και συνθέσεις εμφανίζονται, όπως «νέος υλισμός», «οντολογική στροφή», «μη αναπαραστατική θεωρία», οι «πολυειδικές» (multispecies) και «διαειδικές» (transspecies) θεωρίες, «μετα-ανθρωπισμός», «ανθρωπόκαινο» και «καπιταλόκαινο» κ.ά.

Στο θεματικό αυτό πάνελ, αναστοχαζόμαστε γύρω από το τι μπορεί να σημαίνει ο επαναπροσδιορισμός της έννοιας του ανθρώπινου στον ελλαδικό χώρο, αναφορικά με τη σχέση ανθρώπου και φύσης. Οι επιμέρους μορφές πολιτικής δράσης που γεννιούνται μέσα από οικολογικά προσανατολισμένα κοινωνικά κινήματα, συνδικάτα και συλλογικότητες που στέκονται απέναντι σε μεγάλες επενδύσεις ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, ο αγώνας τοπικών κοινοτήτων κατά της ιδιωτικοποίησης του νερού και εν γένει των φυσικών πόρων αλλά και ευρύτερα η ανάδειξη νέων οικολογικών ευαισθησιών που προβληματοποιούν το φυσικό περιβάλλον, αναδεικνύοντάς το σε συγκρουσιακό και αμφίσημο πεδίο θα συζητηθούν συστηματικά. Ανθρωπολογικές μελέτες που εστιάζουν στη σχέση ανθρώπου και φυσικού περιβάλλοντος, ευρύτερα ανθρώπινων δραστηριοτήτων και «φυσικών πόρων», όπως το νερό και η ενέργεια, θα βρεθούν στο επίκεντρο. Ο απώτερος σκοπός είναι η κριτική συζήτηση της οικολογικά προσανατολισμένης ανθρωπολογικής γνώσης και των επιστημολογικών, μεθοδολογικών, θεωρητικών και πολιτικών διακυβευμάτων τα οποία αναδεικνύονται από αυτή.

Πάνελ #4.

Η Κύπρος ως «κοντινός άλλος»; Ταυτότητα και ετερότητα στο ενδιάμεσο έθνους και κράτους

Συντονιστές:

Δρ. Πausανίας Καραθανάσης, pafsaniask@gmail.com

PhD, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Θοδωρής Ρακόπουλος, trakopoulos@gmail.com

Καθηγητής, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πανεπιστήμιο του Όσλο

Γλώσσα: ελληνικά

Περίληψη:

Η Κύπρος αποτελεί έναν «κοντινό άλλο» (familiar other) για τους Έλληνες και τις Ελληνίδες της λεγόμενης «μητέρας πατρίδας» Ελλάδας. Με άλλα λόγια, ενώ οι Κύπριοι/ες κατέχουν μια αδελφοποιημένη σχέση με τους/τις «αδελφούς» Έλληνες και τις «αδελφές» Ελληνίδες, την ίδια στιγμή οι εκατέρωθεν σχέσεις παρουσιάζουν έντονη αμφιθυμία. Οι Έλληνες και Ελληνίδες της Ελλάδας αντιμετωπίζουν συχνά τους/τις Κύπριους/Κύπριες ως «χαλασμένους Έλληνες», για να χρησιμοποιήσουμε τις λέξεις μιας νεαρής Κύπριας συνομιλήτριάς μας που ζει και εργάζεται στην Ελλάδα. Αντίστοιχα είναι αρκετά συχνό στην Κύπρο να κατηγορούνται οι Έλληνες και Ελληνίδες «εξ Ελλάδος» -τους οποίους οι Κύπριοι/ες αποκαλούν, συχνά υποτιμητικά, ως «καλαμαδάρες» ή «καλαμαρούδες»- ως αλαζόνες που συμπεριφέρονται «σαν να τους ανήκει ο τόπος», κοιτάζοντας τους Κυπρίους/ες «αφ' υψηλού». Τα παραπάνω αναδεικνύουν, έστω σχηματικά, πως οι σχέσεις μεταξύ των δύο αυτών κρατών και των πολιτών τους ακροβατούν ανάμεσα στην ταυτότητα και την ετερότητα. Σε τι συνίσταται όμως αυτή η «κοντινή» ετερότητα; Ή, με άλλα λόγια, ποια είναι τα όρια της «εθνικής οικειότητας» ή της «πολιτισμικής ετερότητας» μεταξύ Ελλάδας και Κύπρου;

Με το προτεινόμενο πάνελ θέλουμε να αναδείξουμε ένα θέμα που, ενώ είναι εμφανές στην κοινωνική πραγματικότητα των δύο χωρών, φαίνεται να μην έχει λάβει ακόμα την προσοχή που του αναλογεί στις κοινωνικές επιστήμες και, συγκεκριμένα, στην ελληνόφωνη κοινωνική ανθρωπολογία και εθνογραφία. Στόχος μας είναι να ανοίξουμε μια συζήτηση σχετικά με τη διαφορετικότητα ή την ετερότητα της κυπριακής «ελληνικότητας», αλλά και να συμβάλουμε στην κατανόηση και την περαιτέρω διερεύνηση των πολλαπλών πολιτικών και πολιτισμικών διαφορών και συγκλίσεων που συνθέτουν αυτήν την αμφίθυμη σχέση. Το άνοιγμα αυτής της συζήτησης είναι αποτέλεσμα των πρόσφατων αλλαγών και μετασχηματισμών της ελληνικής και της κυπριακής κοινωνίας, που αντανακλούν ευρύτερες ευρωπαϊκές ή και παγκόσμιες κοινωνικό-πολιτικές μεταβολές των τελευταίων χρόνων.

Πάνελ #5.

Extractivisms and Infrastructures as Contested Realms

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΕΣ:

Dimitris Dalakoglou, d.dalakoglou@vu.nl

Professor, Department of Social Anthropology, VU Amsterdam

Leonidas Oikonomakis, l.oikonomakis@vu.nl

Marie Curie Postdoc Fellow, VU Amsterdam

Γλώσσα: αγγλικά

Περίληψη

The two phenomena: extraction of resources, and infrastructures and their flows, have been formidable for modern world and the ways we perceive contemporary world. From extraction and flow of natural gas from Inner Asia to the extraction and transport of building materials for constructing the post 1990 infrastructural boom, the material culture of contemporary world is very much based on infrastructures and extraction. In this panel we wish to gather anthropological and cross-disciplinary approaches on the contestation of the two phenomena and their inter-connections.

Extractivism and Infrastructural capacities have often been linked with an imaginary of development, both in the Global North and in the Global South. However, both development and infrastructural capacities are contested realms that generate equally contested politics, while extractivism can be extended to include processes of various kinds that also generate social conflict over both their utilization and political economy. This panel intends to explore processes that link extractivism and/or infrastructures and development and analyse the contested politics and cosmopolitics these processes often generate.

In this session we welcome:

- a) Theoretical contributions around the contested concepts of extractivism, development, and infrastructures.
- b) Methodological contributions on how to study such contested processes in contested environments.
- c) Empirically based reflections that blend the general theoretical contributions and the specific case-oriented studies.
- d) Audio-visual and multimodal submissions are also welcome.

We welcome paper proposals from various disciplines, including anthropology, sociology, political science, and political economy.

Πάνελ #6.

Δημόσια Ανθρωπολογία και Κριτική Εθνογραφία στο ρευστό παρόν

Συντονίστριες/στές:

Φωτεινή Τσιμπιρίδου, ft@uom.edu.gr

Καθηγήτρια, Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, Διευθύντρια του Εργαστηρίου Μελέτης του Πολιτισμού, των Συνόρων και του Κοινωνικού Φύλου

Ιωάννης Μάνος, imanos@uom.edu.gr

Αναπλ. Καθηγητής, Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας, Αναπληρωτής Διευθυντής του Εργαστηρίου Μελέτης του Πολιτισμού, των Συνόρων και του Κοινωνικού Φύλου

Ελένη Σιδέρη, elasideri@uom.edu.gr

Επ. Καθηγήτρια, Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας

Δρ. Χριστίνα Γραμματικοπούλου, christinagrammatikopoulou@gmail.com

Επιστημονική συνεργάτης στο Εργαστήριο της Μελέτης του Πολιτισμού, των Συνόρων και του Κοινωνικού Φύλου

Γλώσσα: ελληνικά & αγγλικά

Περίληψη:

Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια στροφή προς μία πιο δημόσια, κριτική και δεσμευμένη ανθρωπολογία. Οι τρόποι που προτείνονται συχνά ακολουθούν την προσαρμογή σε επείγουσες περιστάσεις (βλ. στρατευμένη και δεσμευμένη ανθρωπολογία) ως συγκυριακή απόκριση στις μεταβολές που προκαλούνται από συνεχείς οικονομικές, πολιτικές και περιβαλλοντικές κρίσεις. Άλλοτε πάλι η ανθρωπολογία αποκτά πιο πειραματικό και κριτικό χαρακτήρα, με τη στροφή σε μορφές πιο κριτικής, συνεργατικής και πειραματικής εθνογραφίας. Ως απόκριση στη διεύρυνση των ταξικών και φυλετικών ανισοτήτων και των διακρίσεων, η ανθρωπολογία συνομιλεί με τα κοινωνικά κινήματα, την τέχνη και ευρύτερα τις σπουδές του πολιτισμού. Παράλληλα εγγράφεται και στον λεγόμενο ψηφιακό εκδημοκρατισμό της γνώσης και την πληροφορία, αυτόν που έχει κάνει μεν εύκολη την πρόσβαση στο δημόσιο λόγο μέσα σε ένα πλαίσιο που αναπαράγει υπάρχουσες ανισότητες και συχνά πυροδοτεί εκδοχές μετα-αλήθειας νεοφιλελεύθερης έμπνευσης.

Το Εργαστήριο της Μελέτης του Πολιτισμού, των Συνόρων και του Κοινωνικού Φύλου έχει ανοίξει από το 2021 μέσω του κύκλου σεμιναρίων Εθνογραφείν, τη διερεύνηση των τρόπων με τους οποίους η ανθρωπολογική έρευνα βρίσκει το δρόμο της στο δημόσιο χώρο και λόγο πρακτικά, κριτικά και αποαποικιακά. Συνεχίζοντας την παραπάνω πορεία, το παρόν κάλεσμα απευθύνεται, αλλά δεν περιορίζεται, σε εθνογραφικά εγχειρήματα, μεθοδολογίες, προσεγγίσεις και ερωτήματα όπως:

- Με ποιους τρόπους (διαλόγου, αφήγησης, χρήσης ψηφιακών τεχνολογιών, τεχνουργημάτων, επιτέλεσης, κ.ά) η εθνογραφική έρευνα ενισχύει κριτικά το δημόσιο χαρακτήρα της ανθρωπολογίας;
- Με ποια μέσα (διαλόγου, αφήγησης, χρήσης ψηφιακών τεχνολογιών, τεχνουργημάτων, επιτέλεσης, κ.ά) η εθνογραφική έρευνα ενισχύει κριτικά το δημόσιο χαρακτήρα της ανθρωπολογίας; Πώς η εμπειρία με τα μέσα αυτά εξελίσσει τις

εθνογραφικές μεθόδους αλλά και τροφοδοτεί τις θεματικές της ανθρωπολογικής μελέτης;

- Πώς διαμορφώνεται εντέλει αυτός ο δημόσιος χαρακτήρας της ανθρωπολογίας που βρίσκεται σε συνομιλία όχι μόνο με την κριτική κοινωνική θεωρία, την πολιτισμική και μετααποικιακή κριτική, αλλά με τους ίδιους τους κοινωνικούς δρώντες που τη χρησιμοποιούν (βλ. κοινωνικά, αντιαποικιακά, φεμινιστικά κ.ά κινήματα);

Πάνελ #7.

Κάνοντας διδακτορική έρευνα στην Ελλάδα του σήμερα: Από ποιες 'αβεβαιότητες', μέσω ποιων ευαλωτοτήτων, σε ποιες συλλογικότητες;

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΡΙΕΣ:

Η πρόταση κατατίθεται από τη συλλογικότητα διδακτορικών φοιτητριών «Τι διατριβή θα παραδώσεις μωρ@;» αποτελούμενη από τα εξής μέλη:

Παρασκευή Ζώταλη

Υποψήφια διδακτορίσσα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Νεφέλη Ρουμελιώτη

Υποψήφια διδακτορίσσα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Μπέσου Πολυκάρπου

Υποψήφια διδακτορίσσα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Ναταλία Μποτονάκη

Υποψήφια διδακτορίσσα Φιλοσοφίας, Universidad Carlos III de Madrid.

Έφη Μαστροδήμου

Υποψήφια διδακτορίσσα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Παναγιώτης Αντωνιάδης, panant88@hotmail.gr

Υποψήφιος διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο.

Γλώσσα: ελληνικά & αγγλικά

Περίληψη:

Το παρόν πάνελ φιλοδοξεί να αποτελέσει το έναυσμα για μια συζήτηση γύρω από το βίωμα και τις συνθήκες διεξαγωγής διδακτορικής έρευνας στην Ελλάδα του σήμερα στην Κοινωνική Ανθρωπολογία αλλά και ευρύτερα στις κοινωνικές επιστήμες. Σημείο εκκίνησης για αυτή τη

συζήτηση αποτελεί η διαπίστωση ότι οι εντάσεις που παρατηρούνται μεταξύ της ακαδημαϊκής παραγωγής γνώσης και της αγοράς εργασίας ως πεδίου ‘πρακτικής’ ανθρωπολογίας (Angelidou, Balandina and Kolonos 2021) διαπερνούν και τις διδακτορικές σπουδές. Από την άλλη, φαίνεται πως συλλογικότητες ερευνητριών, κριτικές επιστημολογίες, αχαρτογράφητα πεδία έρευνας και αναστοχαστικές μεθοδολογίες αναδύονται ως ανάχωμα στους ‘αβέβαιους’ αυτούς καιρούς. Έτσι, καλούμε σε αυτό το πάνελ διδακτορικές ερευνήτριες να αναστοχαστούν μαζί μας γύρω από το κεντρικό ερώτημα του πώς κάνουμε ανθρωπολογική έρευνα εντός και ενάντια σε συνθήκες διασταυρούμενων ‘ευαλωτοτήτων’ και πολλαπλών ‘κρίσεων’ (Brekke, Dalakoglou, Filippidis and Vradis 2014) τόσο των ανθρωπολόγων όσο και των υποκειμένων της έρευνας. Μας ενδιαφέρουν ιδιαίτερα εισηγήσεις που θα επιχειρήσουν να εθνογραφήσουν εμπειρικά και να αναστοχαστούν κριτικά επί του ίδιου του βιώματος της διεξαγωγής διδακτορικής έρευνας στην ενικότητα του από διαφορετικές κριτικά τοποθετημένες θεσιακότητες με αφορμή τις παρακάτω ενδεικτικές ερωτήσεις.

- Πώς μετασχηματίζονται η εθνογραφική μεθοδολογία, η ανθρωπολογική επιστημολογία, και η δεοντολογία της έρευνας μέσα από τα βιώματα και τις νοηματοδοτήσεις της ‘αβεβαιότητας’ των καιρών; Με ποιους τρόπους οι ‘κρίσεις’ αναδιαμορφώνουν, κλείνουν ή ανοίγουν το ίδιο το εθνογραφικό πεδίο;
- ‘Να μείνω? Να φύγω? Έξω είναι αλλιώς ρε παιδί μου!’. Η διϋποκειμενικότητα των ερευνητριών δια των συνόρων, εντός και εκτός Ελλάδας και η ακαδημαϊκή ετερότητα μίας πάντα εξέχουσας Δύσης; Υπάρχουν ‘Άλλοι’ στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο;
- Ποιες εναλλακτικές μορφές συλλογικών τρόπων παραγωγής ανθρωπολογικής γνώσης και συνεργατικών εθνογραφικών μεθοδολογιών που θέτουν υπό αμφισβήτηση το ατομοκεντρικό μοντέλο της διδακτορικής ερευνήτριας αναδύονται σε αυτό το θεσμικό, οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο; Αναζητούμε συνθέσεις του εθνογραφικού φαντασιακού ως ετεροτοπία ή ουτοπία.
- Τί είδους αντι-κοινά αλληλεγγύης και άτυπες συλλογικότητες αντίστασης και φροντίδας γεννιούνται από τα κάτω ως ανάχωμα σε θεσμικές μταιώσεις, συναισθηματικές εξουθενώσεις, οικονομικές επισφάλειες και την υπονόμηση τόσο της ανθρωπολογίας όσο και συλλήβδην των κοινωνικών επιστημών στην Ελλάδα;

Το πάνελ θα διεξαχθεί στην ελληνική γλώσσα με φυσική παρουσία, χωρίς να αποκλείεται η συμμετοχή στα Αγγλικά, ενώ ενθαρρύνεται η συμμετοχή συλλογικοτήτων και η υποβολή πολυμεσικών εισηγήσεων.

Πάνελ #8.

Εργασιακή επισφαλαιοποίηση σε αβέβαιους καιρούς: εργαζόμενοι/-ες στις πολιτιστικές και δημιουργικές βιομηχανίες (ΠΔΒ)

Συντονίστριες:

Χριστίνα Καρακιουλάφη

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Κοινωνιολογίας, Πανεπιστήμιο Κρήτης

Αντιγόνη Παπαγεωργίου,

Μεταδιδακτορική Ερευνήτρια, Τμήμα Οικονομικής και Περιφερειακής Ανάπτυξης, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Ασπασία (Σίσσυ) Θεοδοσίου, theodosiou@uoi.gr,

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Μουσικών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Γλώσσα: ελληνικά & αγγλικά

Περίληψη

Η εργασία στις ΠΔΒ χαρακτηρίζεται από υπέρμετρη ευελιξία, μιας και η αυταπασχόληση, το επονομαζόμενο freelancing, η μερική απασχόληση, η διαλείπουσα εργασία (intermittency), η ηθελημένη ή επιβεβλημένη πολυαπασχόληση (σε άλλες καλλιτεχνικές/δημιουργικές ή μη δραστηριότητες) αποτελούν τις κυρίαρχες μορφές οργάνωσής της. Οι παραπάνω μορφές ευέλικτης απασχόλησης συνεπάγονται την αβεβαιότητα και την επισφαλαιοποίηση των όρων εργασίας στις ΠΔΒ, οι οποίες επιδεινώνονται περαιτέρω σε περιόδους διαδοχικών κρίσεων, όπως οι πιο πρόσφατες. Με όχημα τη μελέτη του καλλιτεχνικού και δημιουργικού πεδίου της εργασίας, το οποίο θεωρείται ως αρχετυπικό του κόσμου της εργασίας στον σύγχρονο καπιταλισμό, το πάνελ φιλοδοξεί να διανοίξει ένα ερευνητικό πεδίο που παραμένει εξαιρετικά περιορισμένο στο ελληνικό συγκείμενο: την κριτική διερεύνηση της εμπειρίας και πρακτικής της εργασιακής αβεβαιότητας και επισφάλειας στις ΠΔΜ στην πολλαπλότητά του. Ταυτόχρονα φιλοδοξεί να αναδείξει ζητήματα που αφορούν τους ευρύτερους μετασχηματισμούς της εργασίας στα εξαιρετικά αρρυθμιστά εργασιακά περιβάλλοντα της νεοφιλελεύθερης συνθήκης, τις συνέπειές τους στις κοινωνικές πρακτικές, συνήθειες, σχέσεις, καθώς και τη δυνατότητα των εργαζομένων στις ΠΔΜ για συλλογική προστασία, δράση και αντιπροσώπευση.

Υπό αυτό το πρίσμα προσκαλούμε μελετήτριες και μελετητές του πεδίου που αξιοποιούν την ανθρωπολογική σκέψη ή/και την εθνογραφία - σε συνδυασμό με μεθόδους ποιοτικής έρευνας από όμορα πεδία – α) να διερευνήσουν τις συνθήκες απασχόλησης στις ΠΔΒ, όπως έχουν διαμορφωθεί από τις πρόσφατες αλλητάλληλες κρίσεις, β) να εστιάσουν στις πολιτικές και τους τρόπους διακυβέρνησης, γ) να αναλύσουν τους τρόπους με τους οποίους διαφορετικά χαρακτηριστικά (έμφυλα, ταξικά, ηλικιακά, φυλετικά κ.λπ.) διαμορφώνουν αυτές τις συνθήκες και επιδρούν στην ευαλωτότητα των εργαζομένων.

Ταυτόχρονα το πάνελ φιλοδοξεί να καταγράψει και να αναδείξει νέες διασυνδέσεις και αντιστάσεις, ατομικές και συλλογικές πρακτικές που υιοθετούν οι εργαζόμενοι/ες και εκπρόσωποι εργαζομένων απέναντι στις προκλήσεις (π.χ. πλατφορμοποίηση) και τις ανισότητες του χώρου, καθώς και ενδεχόμενες νέες μορφές πολιτικής συμμετοχής και διακυβέρνησης που αναδύονται σε αυτό τον ορίζοντα της αβεβαιότητας.

Πάνελ #9.

Αλγόριθμοι, μεγάλα δεδομένα και τεχνητή νοημοσύνη: εθνογραφικές αναζητήσεις

Συντονιστής:

Πέτρος Πετρίδης, petros.petridis@gmail.com,

Επίκουρος Καθηγητής, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο
Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών

Γλώσσα: ελληνικά

Η ολοένα αυξανόμενη εμπλοκή των κοινωνικών υποκειμένων με αλγοριθμικά συστήματα, σύνολα μεγάλων δεδομένων και προγράμματα τεχνητής νοημοσύνης (TN) επιφέρει σημαντικούς μετασχηματισμούς σε ένα ευρύ φάσμα πολιτισμικών και κοινωνικών διεργασιών. Αυτοί οι μετασχηματισμοί διατρέχουν τα πεδία της εκπαίδευσης και της μάθησης, της εργασίας και της παραγωγής αξίας, της επικοινωνίας και της διασκέδασης, του έρωτα και της επιθυμίας, της υγείας και της ευζωίας, του πένθους και του θανάτου, του πολέμου, των υποδομών και του περιβάλλοντος, της λήψης πολιτικών αποφάσεων, της αντίληψης για την ίδια την πραγματικότητα. Οι ανθρωπολογικές και εθνογραφικές προσεγγίσεις παρέχουν σημαντικά εφόδια και αναδεικνύουν ποικίλες προοπτικές για τη διερεύνηση των πολύπλοκων αλληλεπιδράσεων μεταξύ αυτών των τεχνολογιών και των ανθρώπινων κοινωνιών, δεδομένου ότι βασίζονται στην κριτική διερεύνηση της εμπειρίας, των πρακτικών και των αφηγήσεων των ίδιων των κοινωνικών υποκειμένων.

Το συγκεκριμένο πάνελ απευθύνεται σε ερευνήτριες και ερευνητές από τον χώρο της ανθρωπολογίας και άλλων επιστημών που προσεγγίζουν εθνογραφικά ζητήματα που εμπίπτουν στις παρακάτω –ενδεικτικές αλλά όχι αποκλειστικές– θεματικές:

- Μεθοδολογικές προσεγγίσεις και προκλήσεις της ψηφιακής εθνογραφίας
- Αλγόριθμοι, TN και εργασία: ψηφιακή εργασία, διαμοιραστικές οικονομίες, καπιταλισμός της πλατφόρμας, καπιταλισμός της επιτήρησης
- TN και εκπαίδευση

- Ζητήματα δεοντολογίας και ηθικής της ΤΝ και των μεγάλων δεδομένων· βιωμένες εμπειρίες ανθρώπων που επηρεάζονται από την αλγοριθμική λήψη αποφάσεων (κωδικοποιήσεις ταξικών, έμφυλων και φυλετικών ανισοτήτων/στερεοτύπων στα αλγοριθμικά συστήματα και στα προγράμματα ΤΝ, αξιολογικές κρίσεις και ιδεολογικές συνδηλώσεις)
- Κοινωνικοπολιτικές διαστάσεις της συλλογής δεδομένων και της ψηφιακής επιτήρησης· φορετές (wearable) συσκευές και ποσοτικοποιημένος εαυτός (σώμα, υγεία, ευζωία, ομορφιά, γήρας)
- Μνήμη, πένθος, θάνατος και ΤΝ
- Αποσταθεροποιώντας το πραγματικό: ψευδείς ειδήσεις, θεωρίες συνωμοσίας, Deepfake, ΤΝ και επιστημονική φαντασία

Πάνελ #10.

Smartness at the margins: ethnographies of de-centred smart cities

Coordinators:

Anna Giulia Della Puppa, annagiulia.dellapuppa@uniroma1.it

PhD candidate in Urban Anthropology, Department of Civil, Constructional and Environmental Engineering, La Sapienza University of Rome;

Caterina Ciarleglio

PhD candidate in Human Geography, Interuniversity Department of Regional and Urban Studies and Planning, Polytechnic University of Turin

Γλώσσα: αγγλικά

Περίληψη:

In the contemporary world, we are witnessing an increasingly pervasive influence of digital technologies and the devices that make them accessible. It is not just the individual choices and inclinations of people that mediate their relationships, of whatever nature, through such devices and technologies. However, this trend facilitates and is inherent in the one we are discussing. Indeed, it is also the fact that a growing number of cities, local administrators, planners, as well as visionary entrepreneurs owning means and plots of land are adopting or intending to adopt technological solutions, the avant-garde of which they magnify, in order to improve the performance of their services and infrastructures, often betting on the supposed sustainability of these "intelligent" choices.

The debate on smart cities is indeed an open one and involves a plethora of social phenomena such as tourism, financialisation, enclavation, logistics, migration, labour and

gentrification. As the anthropologist Katryen Pype has shown in her work on Kinshasa (2017), the processes of smartification that take place outside the hegemonic centres of the Global North do not merely repeat what happens elsewhere, but have their own dimension from below, deeply embedded in the sense and history of the places and animated by specific intentions, as specific as the spatial injustices they determine.

The need to grasp the dynamics of urban transformations taking place on the margins of the hegemonic centres and discourses of the so-called Global North has been emphasised by urban scholars such as Oren Yiftachel, who has stressed the importance of acquiring a "Southeastern" perspective (2020), but also by Mary Lawhon et al. (2017) and Jonathan Silver (2019).

Our panel would like to give space to contributions that ethnographically explore the relationships with and through pervasive technologies and the frictions and conflicts they bring about in marginal cities and contexts.

Αναφορές

- Pype, K.**, 2017, "Smartness from below: Variation on Technology and Creativity in Contemporary Kinshasa", in Clapperton Chakenetsa, M., *What Do Science, Technology and Innovation mean for Africa?*, Cambridge-Londo, The MIT press, pp. 97-116.
- Lawhon, M. et al.**, 2018, Thinking through heterogeneous infrastructure configurations, *Urban Studies journal*, pp. 1–13.
- Silver, J., MacFarlane, C.**, 2019, "Social infrastructure, citizenship and life on the margins in popular neighbourhoods", in Lemanski, C., *Citizenship and Infrastructure. Practices and Identities of Citizens and the State*, Routledge, London-New York.

Πάνελ #11.

Καταναλώνοντας ευμετάβλητες μορφές κουλτούρας σε αβέβαιους καιρούς: Εθνογραφίες της Τροφής, της Μουσικής και του Ελεύθερου Χρόνου

Συντονισμός:

Nir Avieli, avieli@bgu.ac.il

Καθηγητής, Τμήμα Κοινωνιολογίας και Ανθρωπολογίας, Ben Gurion University, Israel

Βασιλική Γιακουμάκη, yiakoumaki@uth.gr

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας,
Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Γλώσσα: ελληνικά & αγγλικά

Περίληψη:

Συγκεκριμένες πολιτισμικές αρένες, ή τομείς, ή παραγωγές, παρουσιάζουν ίσως αυξημένο βαθμό μεταβλητότητας, η οποία διαφαίνεται περαιτέρω σε περιόδους αβεβαιότητας, αναταραχής και ριζικών κοινωνικών αλλαγών, όπως αυτή που διατρέχουμε. Σε αυτό το πάνελ αναρωτιόμαστε: Πώς διαπραγματεύονται τις ταυτότητές τους άτομα και κοινότητες, και πλοηγούνται στις πολυπλοκότητες των κοινωνικών αναταραχών και αλλαγών, στο πλαίσιο συγκεκριμένων πολιτισμικών πεδίων; Προσπαθούμε να διερευνήσουμε τις περίπλοκες σχέσεις μεταξύ κουλτούρας και μεταβλητότητας μέσα σε τρεις τέτοιους δυναμικούς χώρους: τη γαστρονομική σφαίρα, τη μουσική σκηνή, και το πεδίο των πρακτικών αναψυχής (δεν υπονοούμε ότι οι τομείς αυτοί είναι εξαντλητικοί του θέματος· η επιλογή τους όμως δεν επιθυμεί να φαίνεται αυθαίρετη, μια και αντλεί από εκτεταμένες έρευνες πεδίου).

Η γαστρονομική σφαίρα, και ιδίως οι "παραδοσιακές" ή "τοπικές" κουλτούρες τροφής/φαγητού, συχνά αντιπροσωπεύουν "σταθερότητες" και "πατροπαράδοτες" πρακτικές και συνέχειες. Αυτό, ωστόσο, έρχεται σε αντίθεση με την ίδια την ουσία των γαστρονομικών προϊόντων/παραγωγών/τεχνουργημάτων, τα οποία γίνονται αντικείμενο επεξεργασίας, μαγειρεύονται, σερβίρονται, τρώγονται, χωνεύονται, αφοδεύονται, απορρίπτονται, ή χαλάνε μέσα σε λίγες ώρες. Το πάνελ έχει ως στόχο να εμβαθύνει στην πολύπλοκη αλληλεπίδραση μεταξύ της έννοιας της πολιτισμικής σταθερότητας στο φαγητό και της φευγαλέας φύσης της υλικότητάς του, επιδιώκοντας να κατανοήσει πώς άτομα και κοινότητες κατασκευάζουν τις ταυτότητές τους μέσω των πρακτικών του φαγητού, ιδιαίτερα σε αβέβαιους καιρούς.

Η μουσική θέτει διαφορετικές προκλήσεις στη σταθερότητα: συχνά βιωμένη ως φευγαλέα, η εμπειρία της ακρόασης της μουσικής είναι δύσκολο να προσληφθεί και να περιγραφεί με λέξεις, καθώς η ίδια η γλώσσα βρίσκεται σε αντιπαράθεση με την εννοιολόγηση τέτοιων εμπειριών. Το πάνελ προσκαλεί μελετητές και μελετήτριες που διερευνούν τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι ασχολούνται με τη μουσική και βρίσκουν νόημα σε αυτήν, στο πλαίσιο ενός ταχέως μεταβαλλόμενου πολιτισμικού τοπίου.

Οι πρακτικές αναψυχής συχνά παραπέμπονται στις περιφέρειες της πολιτισμικής μας ζωής και θεωρούνται δευτερεύουσες σε σχέση με «σημαντικά» ζητήματα, όπως η εργασία ή οι «δουλειές». Ωστόσο, οι πρακτικές αυτές αρνούνται να ενταχθούν σε σταθερές κατηγορίες, και αποτελούν μια διαρκή απειλή για την κοινωνική τάξη λόγω της σημασίας τους – ιδιαίτερα στο σύγχρονο πλαίσιο της αβεβαιότητας και του νεοφιλελεύθερου καταναλωτισμού. Το πάνελ φιλοδοξεί να προσφέρει μια ολοκληρωμένη διερεύνηση αυτών των «ασταθών» πολιτισμικών πεδίων και να στοχαστεί πάνω σε νέες ιδέες για τη δυναμική αλληλεπίδραση μεταξύ πολιτισμού, μεταβλητότητας και ταυτότητας σε αβέβαιους καιρούς.

Πάνελ #12.

Στη μνήμη της Βασιλικής Γαλανή- Μουτάφη «Τοπικές αφετηρίες, παγκόσμιοι προορισμοί. Η πολυσήμαντη «τοπικότητα» στον 21^ο αιώνα στην ελληνική εθνογραφία»

Συντονίστριες:

Ελευθερία Δέλτσου, eldelt@uth.gr

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας
Πανεπ. Θεσσαλίας

Βενετία Καντσά, vkantsa@sa.aegean.gr

Καθηγήτρια, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας, Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Αλεξάνδρα Μπακαλάκη, abak@hist.auth.gr

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, αφυπηρετήσασα, Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας, ΑΠΘ

Δρ. Δέσποινα Νάζου

Μεταδιδακτορική Ερευνήτρια, Πανεπιστήμιο. Κρήτης

Ελένη Παπαγαρουφάλη, epapag@panteion.gr, elpapgar@yahoo.gr

Καθηγήτρια, αφυπηρετήσασα, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Γλώσσα: ελληνικά και αγγλικά

Το προτεινόμενο πάνελ αφιερώνεται στη μνήμη της ανθρωπολόγου Βασιλικής Γαλανή-Μουτάφη, το πλούσιο και σημαντικό έργο της οποίας έχει αποτελέσει σημείο αναφοράς στη μελέτη των πολιτισμικών και οικονομικών μετασχηματισμών στην Ελλάδα του 20^{ου} και του 21^{ου} αιώνα και διεθνώς. Η εθνογραφική έρευνα της Β. Γαλανή Μουτάφη επικεντρώθηκε σε επιμέρους όψεις της τοπικότητας που αναδύθηκε στα νησιά του Αιγαίου μέσω της ανάπτυξης του τουρισμού και της οικονομίας της αγοράς, καθώς και μέσω νέων μορφών έμφυλης επιχειρηματικότητας. Οι μελέτες της συνέβαλαν ουσιαστικά στην προβληματική γύρω από τις διαδικασίες υβριδικού μετασχηματισμού των τοπικών κοινωνιών, καταδεικνύοντας τις διεθνείς και παγκοσμιοποιημένες τροχιές τους.

Στόχος του πάνελ είναι να διευρύνει περαιτέρω εθνογραφικά τα επίκαιρα ζητήματα που ανέδειξε η δουλειά της Βασιλικής Γαλανή-Μουτάφη στις παρακάτω ενδεικτικές κατευθύνσεις:

- Ο τουρισμός ως μοχλός κοινωνικών μετασχηματισμών σε αστικές και αγροτικές, ηπειρωτικές και νησιωτικές, περιοχές που διαθέτουν και προβάλλουν διακριτούς πολιτιστικούς και περιβαλλοντικούς πόρους.
- Η συγκρότηση παγκοσμιοποιημένων τοπικοτήτων και επαναπροσδιορισμών του εθνικού ανήκειν μέσα από την τουριστική εμπειρία και (επαν)επινοήσεις της τοπικότητας ως πολιτισμικής διαφοράς. Η νησιωτικότητα ως πρίσμα για την επανενοιολόγηση του τοπικού, του εθνικού και του διεθνικού.

- Μετασχηματισμοί της υπαίθρου και της αγροτικότητας μέσω νέων πρακτικών παραγωγής και προτύπων κατανάλωσης τοπικών προϊόντων. Η τουριστική ανάπτυξη σε σχέση με νέες μορφές επιχειρηματικότητας. Οικονομικές πρακτικές εντός/εκτός αγοράς που διατέμνονται με το φύλο και αφορούν τη φιλία, τη συγγένεια, τη θρησκεία, την τάξη, την εθνότητα.

Πάνελ #13.

«Κρίση»

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ:

Κωνσταντίνος Καλαντζής, kkalantzis@googlemail.com

Επίκουρος Καθηγητής, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Αλεξάνδρα Μπακαλάκη, abak@hist.auth.gr

Αφυπηρετήσασα Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Ιστορίας & Αρχαιολογίας, Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Θοδωρής Ρακόπουλος, trakopoulos@gmail.com

Καθηγητής Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πανεπιστήμιο του Όσλο.

Γλώσσα: ελληνικά & αγγλικά

Περίληψη:

Από το 2010 και έπειτα, ο όρος «κρίση» κατέχει κυρίαρχη θέση τόσο στο δημόσιο λόγο όσο και στο λόγο της ανθρωπολογίας. Ειδικότερα στην Ελλάδα, η εθνογραφική έρευνα γύρω από τις πολιτικές λιτότητας που εφαρμόστηκαν κατά τη δεκαετία του 2010, καθώς και γύρω από τη μετέπειτα «προσφυγική κρίση» έχει παράξει μία πλούσια βιβλιογραφία που περιλαμβάνει διαφορετικές προσεγγίσεις της κρίσης και αναδεικνύει πολλαπλές όψεις των συνθηκών ως προς τις οποίες έχει χρησιμοποιηθεί ο όρος. Στις συνθήκες αυτές προστίθενται πρωτόγνωρες περιβαλλοντικές συγκυρίες (καταστροφές υποδομών, πανδημίες, κοκ) οι οποίες και αυτές εμφανίζονται στο δημόσιο αλλά και τον ανθρωπολογικό λόγο ως «κρίσεις». Το παρόν πάνελ θέτει την έννοια «κρίση» υπό διερεύνηση. Επιχειρεί μία κριτική ματιά στην έννοια της κρίσης, όπως έχει προκύψει στην ανθρωπολογική βιβλιογραφία και διερευνά τα ερωτήματα που οι ανθρωπολογικές χρήσεις της «κρίσης» ανέδειξαν αλλά και ενδεχομένως αποθάρρυναν. Πιο συγκεκριμένα, θα προσπαθήσουμε να εξετάσουμε τις διαφορετικές εννοιολογήσεις που αποκτά η έννοια ως ανθρωπολογικό εργαλείο και τροπικότητα (η κρίση ως αναπαράσταση, η κρίση ως πολιτική κριτική, η κρίση ως ιστορική συνθήκη, κοκ) και να σκεφτούμε πάνω στις μεταξύ τους σχέσεις, καθώς και τη χρησιμότητα και τα όριά τους. Ταυτόχρονα, το πάνελ προσκαλεί στοχασμό πάνω στην κεντρική θεματική του συνεδρίου

ενόψει του ότι η κρίση είναι ο ορισμός του αβέβαιου αλλά και του καιρού – κατά τον Koselleck, αλλά και κατά τη σχετική ανθρωπολογική συζήτηση. Πώς και σε ποιο βαθμό διαταράσσει η κρίση τη σχέση βεβαιότητας-αβεβαιότητας και πώς παράγει νέους συσχετισμούς τους; Άλλα ενδεικτικά ερωτήματα τα οποία απευθύνει το πάνελ: Τι σημαίνει κρίση σε διαφορετικά κοινωνικά πλαίσια; Τι είδους προσλήψεις της κοινωνικής και πολιτικής εμπειρίας περιλαμβάνει η ανθρωπολογική μελέτη της κρίσης και τι είδους υποκείμενα και σχέσεις αναδεικνύει; Τι εθνογραφικές μέθοδοι και εργαλεία είναι χρήσιμα στην προσέγγιση της έννοιας κρίσης; Ποια είναι η συμβολή των εθνογραφικών προσεγγίσεων της κρίσης στην προβληματική γύρω από τη χωρική και τη χρονική διάσταση των κοινωνικών σχέσεων και αντιστρόφως; Οι επιμελητές/τρια του εν λόγω πάνελ ασχολήθηκαν με διάφορες διαστάσεις, από σημειωτικές ως πολιτικοοικονομικές, της κρισιακής πραγματικότητας αλλά και ήγειραν αμφιβολίες για την ανάπτυξη μιας κρισιακής «ταυτότητας» στον στοχασμό της ελληνικής εμπειρίας στον 21^ο αιώνα και προσκαλούν ανθρωπολογική διερεύνηση με, δια, και παρά την έννοια της κρίσης.

Πάνελ #14.

Εθνογραφικοί τόποι: μετατοπίσεις, συναρθρώσεις

Συντονίστριες:

Δήμητρα Κόφτη, dimitra.kofti@yahoo.com

Επίκουρη Καθηγήτρια, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο
Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών

Κατερίνα Ροζάκου, krozakou@yahoo.com

Επίκουρη Καθηγήτρια, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο
Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών

Γλώσσα: ελληνικά

Περίληψη

Πώς περιγράφουμε, ορίζουμε και φανταζόμαστε τους εθνογραφικούς τόπους σήμερα; Η προβληματοποίηση των εννοιών του οριοθετημένου πεδίου και της τοπικότητας, και η εισαγωγή αναλυτικών κατηγοριών, όπως της παγκοσμιοποίησης και της παγκοσμιοτοπικότητας, έχουν στρέψει τις ανθρωπολογικές διερευνήσεις σε κατανοήσεις του τόπου ως διαρκώς μετακινούμενου και μεταβαλλόμενου. Στο πλαίσιο αυτό, οι έννοιες της απεδαικτοποίησης, της ρευστότητας και της πολυτοπικότητας έδωσαν έμφαση, με διαφορετικό τρόπο και βαρύτητα η καθεμία, στις πολλαπλές συναντήσεις που διεξάγονται στον εκάστοτε τόπο και στις σύγχρονες πολυσχιδείς συνδέσεις. Οι εθνογραφικές αναζητήσεις των τελευταίων δεκαετιών συχνά υπογραμμίζουν την έννοια του τόπου ως σχέσης και προτείνουν τη

διεξαγωγή πολυτοπικών ερευνών ή ερευνών, που διεξάγονται μεν σε έναν τόπο, λαμβάνουν, ωστόσο, υπόψη τις πολλαπλές συναντήσεις τοπικών και παγκόσμιων σχέσεων.

Με αφορμή τις μετατοπίσεις του εθνογραφικού πεδίου, στη συνεδρία αυτή, θα θέλαμε να συζητήσουμε μια σειρά από ευρύτερα ερωτήματα. Πώς συγκροτείται το εθνογραφικό πεδίο στις έρευνές μας; Ποιες προκλήσεις αντιμετωπίζουμε στην προσπάθεια να οριοθετήσουμε ή να διευρύνουμε τα γεωγραφικά αλλά και θεωρητικά όρια του πεδίου μας; Με ποιες πολιτικές διαδικασίες συνδέονται αυτοί οι επιστημολογικοί και μεθοδολογικοί προβληματισμοί; Με άλλα λόγια, πώς οι τόποι της ανθρωπολογικής έρευνας, η συνάρθρωση τοπικού-παγκόσμιου ή ακόμα και η υπέρβαση τέτοιων δυϊσμών, απηχούν και σχετίζονται με σύγχρονες συνθήκες και εμπειρίες μετακίνησης και συνοριακότητας, καπιταλιστικής παραγωγής, νέων μορφών τεχνολογίας και ψηφιακότητας, έντονων πολιτικών, οικονομικών, οικολογικών μετασχηματισμών και πολλαπλών κρίσεων;

Πάνελ #15.

Εθνογραφώντας Ρομά υποκείμενα: Φυλετικοποίηση και αμφίσημη ορατότητα σε συνθήκες δομικής αβεβαιότητας στη συγκυρία του αυταρχικού νεοφιλελευθερισμού

Συντονίστριες:

Ασπασία (Σίσσυ) Θεοδοσίου, theodosiou@uoi.gr

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια, Τμήμα Μουσικών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Σύνθια- Ελένη Μαλακάση, cynthia.malakasis@gmail.com

Μεταδιδακτορική Ερευνήτρια, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών

Γλώσσα: ελληνικά & αγγλικά

Οι Ρομά στην Ευρώπη διαβιώνουν σε ένα καθεστώς διαστρεβλωμένης ή αμφίσημης ορατότητας, καθώς φαίνεται να καταλαμβάνουν αντιφατικές θέσεις στο ευρωπαϊκό φαντασιακό: «ενοχλητικοί» επαίτες εξαρτώμενοι από το κράτος πρόνοιας, περιθωριακοί υπεξούσιοι, «ευάλωτοι» αλλά και «επικίνδυνοι», υπόκεινται σε καθεστώτα φυλετικού ρομαντισμού και εξωτικοποίησης, την ίδια στιγμή που ήδη από τη δεκαετία του 1990 η πολιτισμική διαφορά τους και η προστασία της ιδιαιτερότητάς τους, στο πλαίσιο των ποικίλων πολιτικών (ευρωπαϊκών και εθνικών) ενσωμάτωσης φαίνεται ότι ελάχιστα περιόρισαν τη φτώχεια τους, ενώ ταυτόχρονα συνεισέφεραν στην κυβερνησιμότητά τους και στην ενίσχυση της αμφίσημης ορατότητάς τους.

Η πρόσφατη εκρηκτική ορατοποίηση των Ρομά υποκειμένων στην ελληνική δημόσια σφαίρα – σε επίπεδο άρθρωσης δημόσιων πολιτικών αλλά κυρίως σε επίπεδο θανατοπολιτικής – σε συνδυασμό με τη σαφή επιδείνωση (υλική και συμβολική) των όρων ύπαρξής τους ειδικά μετά του καθεστώτος λιτότητας – την ίδια στιγμή που ο Ρομά πληθυσμός στη χώρα μας αποτελεί την πολυπληθέστερη εθνοπολιτισμική ομάδα στην οποία πιο πρόσφατα έχουν προστεθεί και άλλες ομάδες όπως π.χ. οι Βαλκάνιοι Ρομά – καθιστούν επιτακτική τη διερεύνηση των νέων εκφάνσεων αυτής της αμφίσημης ορατότητας.

Υπό αυτό το πρίσμα, προσκαλούμε μελέτες πεδίου που αξιοποιούν την ανθρωπολογική σκέψη ή/και την εθνογραφία σε συνδυασμό με άλλες μεθόδους έρευνας, και οι οποίες έρχονται να πυροδοτήσουν ανα-θεωρήσεις κομβικών ζητημάτων σε σχέση με τη συνολική θεσιακότητα των Ρομά υποκειμένων στην ελληνική κοινωνία – τις βαθύτερες αιτίες αποκλεισμού, διάκρισης και βίας σε βάρος τους – αλλά και σε σχέση με το τι το παράδειγμά τους έρχεται να φωτίσει αναφορικά με την κυρίαρχη «λευκή» ελληνική ταυτότητα.

Με έμφαση στις υλικότητες, τις μορφές κυβερνησιμότητας, την πολιτική οικονομία των συνθηκών ύπαρξής τους αλλά και στη δυναμική των αναπαραστάσεων που τα αφορούν, το παρόν πάνελ φιλοδοξεί να εστιάσει στις διαδικασίες φυλετικοποίησης που συντηρούν και ρυθμίζουν ποικιλοτρόπως την παρούσα συνθήκη των Ρομά ως υπεξούσιων υποκειμένων. Ταυτόχρονα το πάνελ φιλοδοξεί να καταγράψει και να αναδείξει νέες διασυνδέσεις και αντιστάσεις, ατομικές και συλλογικές πρακτικές που υιοθετούν τα Ρομά υποκείμενα και κοινότητες, καθώς και ενδεχόμενες νέες μορφές πολιτικής συμμετοχής και ακτιβισμού που αναδύονται σε αυτό τον ορίζοντα της αβεβαιότητας.

Πάνελ #16.

Παράξενος Καιρός: Οικολογίες της Αντίστασης και της Αποκατάστασης

Συντονίστρια:

Πηνελόπη Παπαηλία, pcpapailias@gmail.com

Αναπ. Καθ. Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Παν. Θεσσαλίας και Pelion Summer Lab for Cultural Theory and Experimental Humanities

Γλώσσα: ελληνικά & αγγλικά

Περίληψη

Η Μακρινίτσα, όπου εδρεύει το Pelion Summer Lab, δέχτηκε το Σεπτέμβριο του 2023 την υψηλότερη μηνιαία βροχόπτωση που έχει καταγραφεί ποτέ στην Ευρώπη. Τον Ιούλιο του 2023 είχαμε διοργανώσει συμπόσιο με θέμα "Παράξενος καιρός: Οικολογίες της αντίστασης και της αποκατάστασης". Αυτό το πάνελ προτείνει την επιστροφή στα θεωρητικά πλαίσια που προωθήθηκαν στα δύο προηγούμενα θερινά εργαστήρια με θέμα "After/lives" (2022) και

"Eco/ntologies" (2023) για την ανάλυση των πρόσφατων καταστροφικών πλημμυρικών φαινομένων στο Βόλο, το Πήλιο και την υπόλοιπη περιοχή της Θεσσαλίας τον Σεπτέμβριο του 2023 ("Δανιήλ" & "Ηλίας").

Είναι τόσο παράξενος ο καιρός τελευταία. Ακραία καιρικά φαινόμενα, από τις φονικές πλημμύρες και την οξίνιση των ωκεανών ως την ερημοποίηση και ανεξέλεγκτες δασικές πυρκαγιές, διαλύουν τις αυταπάτες περί διαφυγής από την κλιματική κρίση που τώρα μας κατακλύζει πλέον όλους. Αυτός ο καιρός δεν είναι ούτε «περιστασιακός ούτε συμπτωματικός· είναι ένα δια-δραστικό, φυσικο-πολιτισμικό φαινόμενο»· είναι «οι εξωτερικές συνθήκες που δομούν ... την καθημερινή ύπαρξη», «την ύπαρξη που νιώθουμε μέσα σε- και ως τα [πορώδη] σώματά μας» (Neimaris). Πρέπει να μάθουμε να ζούμε με αυτά τα περισσότερο-από-ανθρώπινα τραύματα. Αυτός ο παράξενος καιρός έχει τον τρόπο του να μην αφήνει καμία και κανέναν ανεπηρέαστο.

Μετά την καταστροφή που προκάλεσε ο «παράξενος καιρός» που έπληξε τη Θεσσαλία, υπήρξε μια βιασύνη να αποκατασταθούν τα πράγματα όπως ήταν: υποδομές, τοπία, οικονομικές συνήθειες, με έμφαση στις τεχνολογικές λύσεις. Αυτό το πάνελ θα αναζητήσει εθνογραφικές προσεγγίσεις που θα εξετάζουν 1) η κοινωνικο-ιστορικό παραγωγή του "παράξενου καιρού", η αρπαγή του νερού, του αέρα και της στο πλαίσιο του ρατσισμού, της αποικιοκρατίας, της πατριαρχίας και του καπιταλισμού στο νερό, τον αέρα, τη γη, τις άνισες γεωγραφίες της καταστροφής, 2) αγώνες για φυλετική, ιστορική, πολιτική και περιβαλλοντική δικαιοσύνη και κοινωνικά κινήματα βοήθειας και αλληλεγγύης που προϋπήρχαν ή αναδύθηκαν στο πλαίσιο του "παράξενου καιρού", ανταλλαγές και εκμάθηση 'δεξιοτήτων' και 3) μέλλοντα που αναδύονται μετά τις πλημμύρες και τη φαντασίωση ενός περισσότερο-από-ανθρώπινου κόσμου που «επισκευάζεται» για να γίνει (περισσότερο) βιώσιμος και συμπεριληπτικός, πλανητική ηθική της επιβίωσης-αντίστασης (survivance).

Πάνελ #17.

Επισφαλείς κινητικότητες και πολιτικές θανάτου στα σύνορα της Ευρώπης: Εθνογραφίες της διακινδύνευσης και της αορατότητας στη Μεσόγειο

Συντονιστές/τριες:

Γιώργος Τσιμουρής,

Καθηγητής Ανθρωπολογίας της Μετανάστευσης και των Προσφυγικών Πληθυσμών, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών

Παντελής Προμπονάς, pprobonas@gmail.com

Υπ. διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας

Έφη Δούση,

Δικηγόρος, MSc Κοινωνική Ανθρωπολόγος, Πάντειο Πανεπιστήμιο

Γλώσσα: ελληνικά & αγγλικά

Περίληψη

Τα τελευταία είκοσι χρόνια η επισφάλεια της κινητικότητας στη Μεσόγειο έχει ενταθεί όχι μόνο λόγω των γεωπολιτικών εξελίξεων και των πολέμων στην ευρύτερη περιοχή αλλά και λόγω της αυστηροποίησης του καθεστώτος ελέγχου και της ασφαλειοποίησης των συνόρων της Ευρώπης. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία που καταγράφει η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες, η Μεσόγειος έχει μετατραπεί σε νεκροταφείο χιλιάδων ανθρώπων. Η διακινδύνευση της ζωής ή/και ο θάνατος των μεταναστών/προσφύγων κατά τη διάρκεια του επισφαλούς ταξιδιού στην Ευρώπη, το σύγχρονο «φάντασμα που πλανιέται» πάνω από τα σύνορα, είναι αποτέλεσμα της ασφαλειοποίησης και της στρατιωτικοποίησης των συνοριακών πολιτικών. Ταυτόχρονα, οι θανατοπολιτικές αποτελούν είδηση, υλικότητα, μαρτυρία που δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποσιωπηθεί και να γίνει αποδεκτή χωρίς κριτικό αναστοχασμό. Η συνθήκη αυτή αποτελεί ένα κρίσιμο ηθικοπολιτικό ζήτημα διακυβέρνησης που αφορά τη λογοδοσία των Δυτικών δημοκρατιών που εμπλέκονται ενεργά στα συμβάντα αυτά. Ταυτόχρονα, είναι σημαντική η διερεύνηση της παραγωγής δημόσιου λόγου για τους θανάτους στα σύνορα αλλά και η ανάδειξη των δράσεων αλληλεγγύης και του ακτιβισμού που αφορούν τις θανατοπολιτικές. Η εθνογραφική μελέτη της επισφαλούς μεταναστευτικής εμπειρίας και των πολύνεκρων ναυαγίων στη Μεσόγειο τα τελευταία χρόνια έχει πυροδοτήσει μια γόνιμη και πολυεπίπεδη συζήτηση, η οποία συμβάλλει στον αναστοχασμό της ηθικής και πολιτικής ευθύνης του/της εθνογράφου και της πράξης της εθνογραφίας. Ποια είναι λοιπόν τα όρια της δι-υποκειμενικής σχέσης εθνογράφου - υποκειμένου σε συνθήκες διακινδύνευσης, πώς ανα-πλαισιώνεται και ανα-θεωρείται η πράξη της εθνογραφίας σε ένα διαρκώς μεταλασσόμενο περιβάλλον που χαρακτηρίζεται απ' την "κατάσταση του επείγοντος", πώς αντιμετωπίζουμε, ως εθνογράφοι, τη συνάντησή μας και ενδεχόμενα εμπλοκή μας με μηχανισμούς εξουσίας και κρατικές υπηρεσίες ασφάλειας, πώς "συνομιλούμε" με την ηθική της ευθύνης και πώς η εθνογραφική πράξη μπορεί να αλληλεπιδρά με τη δημόσιο διάλογο και τους λόγους περί μετανάστευσης; Το πάνελ στοχεύει να συμβάλλει σε αυτή τη συζήτηση φέρνοντας σε επικοινωνία τρέχοντα ερευνητικά εγχειρήματα που αφορούν επισφαλή ταξίδια και πολύνεκρα ναυάγια προσφύγων/μεταναστών στη Μεσόγειο και θέτοντας ερωτήματα που αφορούν όχι μόνο την εμπειρία των επισφαλών υποκειμένων που μετακινούνται αλλά και για το πώς η ηγεμονική, λευκή, αποικιακή, χριστιανική "γηραιά ήπειρος", παράγει, προκαλεί, πλαισιώνει και νοηματοδοτεί την επισφάλεια αυτή.

Πάνελ #18.

Πολιτικές της ακρόασης και η ηθική της μαρτυρίας

Συντονίστριες:

Αθηνά Αθανασίου,

Καθηγήτρια, Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, Πάντειο Πανεπιστήμιο Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών

Νέλλη Καμπούρη, ekampouri@eie.gr

Ερευνήτρια, Πρόγραμμα: Soundscapes of Trauma: Music, Sound, and the Ethics of Witnessing (MUTE), Ινστιτούτο Ιστορικών Ερευνών του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών.

Αννα Παπαέτη,

Βασική Ερευνήτρια, Πρόγραμμα: Soundscapes of Trauma: Music, Sound, and the Ethics of Witnessing (MUTE), Ινστιτούτο Ιστορικών Ερευνών του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών.

Γλώσσα: ελληνικά

Περίληψη:

Το πάνελ διερευνά ζητήματα ακρόασης περιστάσεων ή συνθηκών βίας (όπως: ρατσιστικής, αντιμεταναστευτικής, έμφυλης, αποικιακής, πολεμικής). Εξετάζοντας τους τρόπους με τους οποίους ακούμε μαρτυρίες που μιλούν για τραυματικές εμπειρίες, καθώς και τους ήχους και τις σιωπές – επιβεβλημένες και μη – με τις οποίες συνδέονται εμπειρίες δομικής βίας, θέτει τα εξής ερωτήματα: Πώς ακούμε τους ήχους, τις σιωπές και τις αντιφάσεις που συχνά εμπεριέχουν οι μαρτυρίες αυτές, αλλά και αυτό που αντιστέκεται στη συμβολοποίηση και την ακουστότητα; Πώς ακούμε τις φωνές που έχουν αποσιωπηθεί ή τις φωνές που οι ίδιες επιλέγουν τη σιωπή και την “εξαφάνιση” από τον δημόσιο χώρο; Πώς μπορεί η ακρόαση να δημιουργήσει κοινότητες και δίκτυα φροντίδας και υποστήριξης, και να γίνει μια πρακτική μέσω της οποίας μπορούν να διασταυρωθούν αγώνες και αιτήματα; Πώς μπορεί η ακρόαση να υπονομεύσει την κυρίαρχη κατανομή της (δημόσιας) ακουστότητας, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για μια ανακατανομή του ποια έχει δικαίωμα να μιλά και να ακούγεται; Ασκώντας κριτική στη ναρκισσιστική μεθοδολογία που διατείνεται ότι “δίνει φωνή σε όσες/ους/α δεν έχουν”, και υποστηρίζοντας μια (ανα)πολιτικοποίηση της ηθικής, το πάνελ συζητά την ηθικοπολιτική της ακρόασης, της ευθύνης και της απόκρισης σε συνθήκες συστημικής βίας και διαθεματικής αδικίας. Η διερεύνηση αυτή προτείνεται να συζητηθεί από τη σκοπιά της διαθεματικής μεθοδολογίας, της φεμινιστικής και κουίρ θεωρίας, της μετααποικιακής / αντιαποικιακής κριτικής, των σπουδών αναπηρίας και των σπουδών του ήχου.

Σύντομα βιογραφικά συντονιστριών και συντονιστών των πάνελ του συνεδρίου

Πάνελ #1.

Dr **Ellen Stewart** is a social scientist working at the intersection of medical sociology, health policy and public administration. Her research explores how health systems accommodate and negotiate different forms of 'lay' and 'expert' knowledge, including demands for public engagement and for evidence-based policy. In 2023, her latest book [How Britain Loves the NHS: practices of care and contestation](#), was published by Policy Press. Ellen is one of four grant holders on a [Wellcome Trust Collaborative Award](#) exploring charity and voluntarism in the UK NHS, leading a work package focusing on the contemporary role of NHS Charities in fundraising and supplementing statutory spend on healthcare. She is also a co-Investigator on the UKPRP Consortium [SIPHER](#). Ellen's past projects explored everyday practices of public involvement in the local NHS, new governance arrangements for Scottish Health Boards, how health policymakers use research evidence, and hospital closures as an example of contentious healthcare transformation. Her research has been funded by the ESRC, MRC, Wellcome Trust, Chief Scientist Office Scotland and the Carnegie Trust for the Universities of Scotland. Ellen is an elected member of the Social Policy Association's Executive Committee (2018-2024) and serves on the Wellcome Trust's Early Career Advisory Group for Medical Humanities (2021-2024). Since 2023 she is also Co-Director of the University of Strathclyde's [Centre for Health Policy](#).

Dr **Francesca Vaghi** is an anthropologist and Research Associate at the School of Social Work & Social Policy. With Dr Ellen Stewart, she conducts research on the work of contemporary NHS charities as part of the Wellcome Trust Funded [Border Crossings project](#). Francesca is interested in medical anthropology, the anthropology of policy, and childhood studies. She completed her PhD in 2019 at SOAS, University of London, titled: 'Food, Policy and Practice in Early Years Education and Care: children, practitioners and parents in a London nursery'. For her doctoral research, Francesca conducted ethnographic fieldwork in a state-maintained nursery in London over a 12-month period, developing a child-centred methodological approach to meaningfully involve children in research. Aside from investigating how children create self and peer identities through food and eating practices, her work explores how children's food policy fits into family intervention policies in the context of Britain's mixed economy of welfare, and how notions of 'good food' and 'good parenting' (particularly mothering) are interlinked. Francesca is interested in advancing critical approaches in public health, specifically looking at how dominant policy discourses (re)create and seek to address 'problems' that have particular implications for working class

and ethnic minority families, particularly in matters related to food insecurity, childhood poverty, and childcare policy.

Πάνελ #2.

Ruxandra Ana is a Romanian-born, Polish-trained, Italy-based anthropologist whose research focuses on cultural heritage in relation to entrepreneurship and social change in Cuba. Her doctoral dissertation (2021, University of Warsaw, Poland) is an ethnography of dance-related practices as part of alternative networks of economic and emotional exchange that emerge in touristic spaces in Havana. Currently a postdoctoral researcher at Adam Mickiewicz University in Poznań, Poland, she is working on a research project that analyzes dance labor in migratory contexts, focusing on Cuban migrants in Italy and Germany. She has been a research fellow at the Ibero-American Institute in Berlin and is the recipient of the Foro Europa-Cuba Early Career Researcher Award (2020). Her doctoral and postdoctoral projects were funded by the Polish National Science Center. Her articles appeared, among others, in *Journal of Ethnic and Migration Studies*, *Leisure Studies*, *Ethnologie Française*, *Ethnologia Europaea*.

Hannah Wadle obtained her PhD from the University of Manchester. She is assistant professor of Social Anthropology at the Institute of Anthropology and Ethnology at Adam-Mickiewicz University in Poznań. Her research and publications concern tourism and heritage in Post-Cold War Europe, esp. post-Prussian Poland, the anthropology of longing and places of longing, cultural and film production on the backdrop of the COVID-19 pandemic, and, most recently, new anthropological approaches to risk and uncertainty. Her essay (with A. Lis-Plesińska) *From a Hegemony of Risk to Pedagogies of Uncertainty: An Anthropological Proposition* won the Intergenerational Justice Award 2023.

Πάνελ #3.

Ο **Ανδρέας Βάββος** είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Saint Andrews και στο Τμήμα Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης. Το έργο του Ανδρέα διερευνά πώς η κριτική ρεαλιστική έννοια της κριτικής μέσης της εξήγησης θα μπορούσε να διευρυνθεί μέσω της χρήσης συνεργατικών μεθοδολογιών όπως η συνεργατική εθνογραφία. Πιο συγκεκριμένα, ο Ανδρέας επιχειρεί να τοποθετήσει την εξήγηση στον πυρήνα των κοινωνικών επιστημών σε αντίθεση με την ερμηνεία ή την πυκνή περιγραφή. Ο Ανδρέας διεξάγει εκτεταμένη ανθρωπολογική επιτόπια εργασία στην Ελλάδα. Με πρωταρχικό στόχο να εξηγήσει αιτιολογικά το φαινόμενο της αντίστασης στην ενεργειακή μετάβαση στην Ελλάδα και να ασκήσει κριτική σε άλλες απόπειρες εξήγησης αυτού του φαινομένου, συνεργάζεται με ενεργειακές συλλογικότητες. Ο Ανδρέας έχει λάβει κρατική υποτροφία από το Ίδρυμα-ΙΚΥ σε συνεργασία με το Fulbright Greece. Θα σπουδάσει για το τρίτο έτος στο Πανεπιστήμιο Rice στο Χιούστον του Τέξας, από την 1η Νοεμβρίου 2023 έως

τις 30 Απριλίου 2024, υπό την καθοδήγηση της Δρ. Cymene Howe. Ο Ανδρέας τελείωσε το μεταπτυχιακό του στην Κοινωνιολογία στο Πανεπιστήμιο Κρήτης και το πτυχίο του στην Ψυχολογία εκεί.

Ο **Μανόλης Τζανάκης** έχει σπουδάσει δημοσιογραφία και κοινωνιολογία, και είναι Αναπληρωτής Καθηγητής στο Τμήμα Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης. Τα επιστημονικά του ενδιαφέροντα επικεντρώνονται σε ζητήματα κοινωνιολογίας της ψυχικής υγείας και των σπορ αναψυχής, αντικείμενα τα οποία προσεγγίζει με τη χρήση ποιοτικών μεθόδων. Έχει δημοσιεύσει πλήθος άρθρων στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα. Έχει επιμεληθεί, μαζί με τον Αντώνη Λιοδάκη και τη Βίκυ Τσούρτου, το συλλογικό τόμο Τέχνη και ψυχιατρική, ΕΠΕΚΕΙΝΑ/Focus on Health, 2007, μαζί με τη Σεβαστή Τρουμπέτα και τη Λήδα Παπαστεφανάκη το συλλογικό τόμο Διερευνώντας τις κοινωνικές σχέσεις με όρους υγείας και ασθένειας, Πανεπιστήμιο Κρήτης, 2013 και μαζί με την Αίγλη Χατζούλη και τον Γιώργο Αλεξιά, το συλλογικό τόμο Σώμα υπό επιτήρηση. Ηθικές και πολιτικές συνδηλώσεις της ιατρικής τεχνολογίας και της κοινωνικής φροντίδας, Πεδίο, 2014. Είναι συγγραφέας των βιβλίων Πέραν του Ασύλου. Η κοινοτική ψυχιατρική και το ζήτημα του υποκειμένου, Αθήνα, Συνάψεις, 2008, Ψυχική ασθένεια και σύγχρονες πρακτικές του εαυτού. Μια μαρτυρία ζωής, Πεδίο, 2012 και Scuba Diving Practices in Greece. An Historical Ethnography of Technology, Self, Body and Nature, Palgrave Macmillan, 2024.

Πάνελ #4.

Ο **Πausανίας Καραθανάσης** είναι διδάκτορας Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και ασχολείται ερευνητικά με αστικά περιβάλλοντα στην ανατολική Μεσόγειο. Τα ενδιαφέροντά του περιλαμβάνουν την πολιτική ανθρωπολογία, τον οπτικό πολιτισμό, τους αστικούς πολιτισμούς, το δημόσιο αστικό χώρο, το γκραφίτι και την τέχνη του δρόμου, όπως και τα αμφισβητούμενα και συνοριακά τοπία. Τα κύρια πεδία έρευνας είναι η διαιρεμένη Λευκωσία (Κύπρος), η Αθήνα και η Μυτιλήνη (Λέσβος), όπου έχει συνεργαστεί με ομάδες νέων, ομάδες πολιτικών και πολιτιστικών ακτιβιστών και καλλιτεχνών. Έχει δημοσιεύσει άρθρα στα ελληνικά και στα αγγλικά σε συλλογικούς τόμους και ακαδημαϊκά περιοδικά και είναι συγγραφέας δύο βιβλίων για το γκραφίτι και την τέχνη του δρόμου στην Αθήνα. Έχει διδάξει στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας (2023) και ήταν μεταδιδακτορικός ερευνητής στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου στη Μυτιλήνη (2021-2022) και στο Πάντειο Πανεπιστήμιο (2020-2022). Έχει διατελέσει Συντονιστής Ακαδημαϊκών και Εκπαιδευτικών Δράσεων του Φεστιβάλ Εθνογραφικού Κινηματογράφου της Αθήνας-Ethnofest (2017-2022), έχει συνεργαστεί με τη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση ως ερευνητής στο φεστιβάλ Fast Forward (2017-2019), ήταν Συντονιστής του Παρατηρητηρίου της Προσφυγικής και Μεταναστευτικής Κρίσης στο Αιγαίο (2017-2018), και είναι στο ΔΣ του Συλλόγου Κοινωνικών Ανθρωπολόγων Ελλάδος (ΣΚΑΕ) από το 2020.

Ο **Θοδωρής Ρακόπουλος** είναι καθηγητής Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο του Όσλο. Έχει πραγματοποιήσει έρευνα πεδίου στη Σικελία, τη Θεσσαλονίκη, και την

Κύπρο. Οι δημοσιεύσεις του εστιάζουν σε ζητήματα όπως η διαχείριση γης και η συνεταιριστική εργασία, η σιωπή και η προδοσία, τα ηθικά σύνορα και η νομική ετερότητα, η συνωμοσιολογία κι ο φασισμός, ο ανδρισμός και η βία, η πολιτειότητα και η εξαγορά της. Στην παρούσα περίοδο γράφει για ζητήματα κυριαρχίας και ιδιοκτησίας στην Κύπρο, ενώ διερευνά συζητήσεις αποαποικιοποίησης. Είναι συγγραφέας των μονογραφιών *From clans to co-ops: Confiscated mafia land in Sicily* (2017, Οξφόρδη: Berghahn, ιταλική μετάφραση 2022, Μιλάνο: Meltemi) και *Passport Island: The market for EU citizenship in Cyprus* (2023, Μάντσεστερ: Manchester University Press) κι επιμελητής των τόμων *The global life of austerity* (2018, Berghahn) και *Towards an anthropology of wealth* (2019, Routledge).

Πάνελ #5.

Leonidas Oikonomakis holds a Ph.d in Social and Political Sciences from the European University Institute (EUI). He currently holds a postdoctoral Marie Sklodowska Curie Individual Fellowship at the Department of Social and Cultural Anthropology at Vrije Universiteit Amsterdam. He is also affiliated with the Center on Social Movement Studies (COSMOS) at the Scuola Normale Superiore. In the past he has held research and teaching positions at the the Department of Anthropology , Durham University (COFUND Marie Curie Junior Research Fellow), the Department of Sociology, University of Crete (Adj. Lecturer) and the Hellenic Open University (lecturer at MA program "Social and Solidarity Economy) .

Dimitris Dalakoglou is Professor of Social Anthropology at Vrije Universiteit Amsterdam, he is researching the Albania, Greece and the Balkans since 2004. He ran two large research projects in Greece, *infra-demos.net* (NWO, 2017-2022) studying infrastructures and democracy in Greece and *crisis-scapes* (ESCR, 2012-2014) studying public spaces, crisis and collective actions in Athens. Currently he runs the project *LOREC-pilot* on an anthropology of energy communities in Europe.

Πάνελ #6.

Η **Φωτεινή Τσιμπιρίδου** είναι Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας (Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών, Διευθύντρια του Εργαστηρίου *Culture-Borders-Gender/LAB*). Σπούδασε Γαλλική Φιλολογία στο ΑΠΘ και είναι Δρ. Εθνολογίας-Ανθρωπολογίας της EHESS-Paris. Κάνει επιτόπια εθνογραφική έρευνα σε Ελλάδα, Τουρκία και Μέση Ανατολή. Γράφει και δημοσιεύει για ζητήματα μειονοτήτων, φύλων, κουλτούρας, πολιτικής και κινηματικής δράσης. Μέλος της κολεκτίβας *décolonize hellás*. Πρόσφατες δημοσιεύσεις: Τσιμπιρίδου, Φ. 2023. «Το μοιρολόι της Ευθαλίας. Το προσφυγικό ως μεταποικιακό, πολιτισμικό και μειονοτικό αρχείο, πριν και μετά το 1922: Μια σύντομη εθνο-τοπο-βιο-γραφία. ΤΕΥΧΟΣ #14•1922-23: ΣΕ ΠΟΙΑ ΠΕΤΡΑ, ΣΕ ΠΟΙΟ ΧΩΜΑ.

Marginalia. Σημειώσεις στο περιθώριο. <https://marginalia.gr/arthro/to-moiroloi-tis-eythalias/>, Tsibiridou, F., 2022. «On Honor and Palimpsest Patriarchal Coloniality in Greece, the Western Balkans, and the Caucasus. Anthropological Comparative Accounts from a Post-Ottoman Decolonial Perspective», *Genealogy* 6, σ. 73. doi:10.3390/genealogy6030073, Τσιμπιρίδου, Φ. 2020. «Σκότωσα τη Σεχραζάτ»: Παράδοξες οικειότητες, εθνογραφία και καθημερινότητα Μετά την «καθ' ημάς Ανατολή», στο Τσιμπιρίδου, Φ. (επιμ.) *Εθνογραφία και καθημερινότητα στην 'καθ' ημάς Ανατολή'*. Αθήνα Κριτική 2020.

Ο **Ιωάννης Μάνος** είναι αναπληρωτής καθηγητής της Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Βαλκανικού Χώρου στο Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Σπούδασε Ιστορία και Αρχαιολογία στο Α.Π.Θ. και Κοινωνική Ανθρωπολογία στα πανεπιστήμια Αμβούργου της Γερμανίας και Sussex της Μεγ. Βρετανίας. Είναι κάτοχος διπλώματος στη μεθοδολογία της κοινωνικής έρευνας από το Graduate School in Social Science του πανεπιστημίου Sussex, όπου και εργάστηκε ως Full Time Visiting Research Fellow (Sussex European Institute). Είναι Europe regional editor του περιοδικού *Teaching Anthropology* (Royal Anthropological Institute, Λονδίνο). Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα επικεντρώνονται στη Νοτιοανατολική Ευρώπη, με ιδιαίτερη έμφαση στα σύνορα, τον εθνικισμό, τον χορό, την εκπαίδευση, τη μετανάστευση και τη μεθοδολογία έρευνας. Οι δημοσιεύσεις του περιλαμβάνουν άρθρα σε ελληνικούς και αγγλικούς συλλογικούς τόμους, περιοδικά και πρακτικά συνεδρίων καθώς και συν-επιμέλειες συλλογικών τόμων στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Η **Ελένη Σιδέρη** ολοκλήρωσε το διδακτορικό της κοινωνικής ανθρωπολογίας στο SOAS/University of London. Έκανε εκτεταμένη έρευνα πεδίου στον Καύκασο, στην πρώτη Γιουγκοσλαβία (Σεράγεβο) και στην Ελλάδα. Δίδαξε κοινωνική ανθρωπολογία σε διάφορα τμήματα και έχει δημοσιεύσει σε διάφορες γλώσσες. Τα ακαδημαϊκά ενδιαφέροντά της συμπεριλαμβάνουν τη Εθνογραφίες της Μαύρης Θάλασσας και του Καυκάσου, διεθνική μετανάστευση και διασπορές, πολιτικές του πολιτισμού στον κινηματογράφο. Το 2023 κυκλοφόρησε τη μονογραφία της, *Coproducing Europe. An Ethnography of Film Markets, Identity and Creativity* (Berghahn Publishers).

Η **Χριστίνα Γραμματικοπούλου** είναι Ιστορικός Τέχνης (PhD, Πανεπιστήμιο της Βαρκελώνης). Η μεταδιδακτορική της έρευνα στο Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, υπό την εποπτεία της καθ. Φωτεινής Τσιμπιρίδου, επικεντρώθηκε στην αισθητική της φεμινιστικής αντίστασης. Η διδασκαλία της (Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας, Πανεπιστήμιο Μακεδονίας) εστιάζει στις ψηφιακές ανθρωπιστικές σπουδές, τις σπουδές φύλου και τις σπουδές πολιτισμού. Ως μέλος της καλλιτεχνικής / ερευνητικής ομάδας #purplenoise, έχει διερευνήσει τα θέματα του φεμινισμού και της τεχνολογίας μέσω καλλιτεχνικής πρακτικής. Εργάζεται ως επιστημονική συνεργάτης στο Εργαστήριο της Μελέτης του Πολιτισμού, των Συνόρων και του Κοινωνικού Φύλου.

Πάνελ #7.

Ο **Αντωνιάδης Παναγιώτης** είναι υποψήφιος διδάκτορας στο τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών, και μεταξύ των επιστημονικών του ενδιαφερόντων συγκαταλέγονται οι Σπουδές Φύλου και Σεξουαλικότητας, η διεπιστημονική συνάντηση της ανθρωπολογίας με την ψυχαναλυτική και κριτική θεωρία, και η ανθρωπολογία της υγείας και του σώματος. Η διδακτορική του διατριβή υπό την επίβλεψη της καθηγήτριας Αθηνάς Αθανασίου και με προσωρινό τίτλο 'Το σεξ ως ηθικοπολιτική συνάντηση: Οι ψυχο/βιο/πολιτικές της οικειότητας και η παιδαγωγική της επιθυμίας στα μετα-AIDS κούρη τοπία της Ελλάδας' αποτελεί μια εθνογραφική μελέτη τόσο της σεξουαλικής οικειότητας μεταξύ ομοφυλόφιλων αντρών όσο και των βιοπολιτικών και βιοκοινωνικοτήτων που αναπτύσσονται γύρω από τη συνθήκη του να ζει κανείς με τον HIV. Είναι απόφοιτος της Νομικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ενώ ακολούθησε μεταπτυχιακές σπουδές στο τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου. Αποτελεί μέλος της φοιτητικής κολεκτίβας 'Τι διατριβή θα παραδώσεις μωρ@;':

Η **Έφη Μαστοροδήμου** είναι Υποψήφια Διδασκίστρια (IKY) στο τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας (Πάντειο Πανεπιστήμιο) και μελετά ζητήματα στεγαστικής επισφάλειας και συν-αισθηματικής οικονομίας στη βιοπολιτική της κρίσης. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ιστορίας Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και του ΠΜΣ Διεπιστημονικές προσεγγίσεις στις Ιστορικές, Αρχαιολογικές και Ανθρωπολογικές Σπουδές (Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας). Σε προηγούμενες εθνογραφικές έρευνες εξέτασε ζητήματα ανθρωπολογίας της υγείας και των αισθήσεων με έμφαση στην ιατρικοποίηση του γυναικείου σώματος, μελετώντας λόγους γύρω από τον καρκίνο του μαστού και διερευνώντας συν-αισθηματικές «ρουτίνες» και εναλλακτικές πρακτικές της εγκυμοσύνης και της γέννας. Εργάστηκε ως ερευνήτρια στο πρόγραμμα ΕΛΜΕΓΟ που διακρίθηκε με το Βραβείο «Ευρωπαϊκό Σήμα Γλωσσών» 2012 της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ως βοηθός έρευνας για τις ανάγκες εκπόνησης της δδ του Andreas Streinzer εξετάζοντας αποτυπώσεις της κρίσης και πρακτικές εναλλακτικής οικονομίας σε νοικοκυριά της Μαγνησίας. Η έρευνα διακρίθηκε με το Sowi.doc Award 2019, ως καλύτερη διατριβή στη Σχολή Κοινωνικών Επιστημών, (Πανεπιστήμιο Βιέννης). Η Μαστοροδήμου έχει δημοσιοποιήσει τη δουλειά της σε ομιλίες και ανακοινώσεις σε εγχώρια/διεθνή συνέδρια, σε δημοσιεύσεις σε εγκεκριμένα περιοδικά και συλλογικούς τόμους. Από το 2006 μέχρι σήμερα, έχει εργαστεί ως ερευνήτρια, συντονίστρια και εκπαιδεύτρια σε χρηματοδοτούμενα προγράμματα που απευθύνονται σε άτομα προερχόμενα από ευάλωτα περιβάλλοντα (ρομά, πρόσφυγες, μετανάστες, κρατούμενους) και ως εμψυχώτρια σε σεμινάρια για το σώμα, τις αισθήσεις, τα συν-αισθήματα, την έκφραση και την κίνηση. Έχει συνεργαστεί σε διεπιστημονικά και καλλιτεχνικά πρότζεκτ με κείμενα, σκηνοθεσία/επιμέλεια βίντεο, χορογραφία, περφόρμανς, σχεδιασμό κουστουμιών. Συμμετέχει στη συλλογικότητα «Τι διατριβή θα παραδώσεις μωρ@;». Η δουλειά της βασίζεται σε πολυτροπική και πολυαισθητική μεθοδολογία και συνομιλεί με τη θεωρία του συν-αισθήματος, την πολιτισμική και φεμινιστική θεωρία και κριτική.

Η **Παρασκευή (Βούλα) Ζώταλη** είναι υποψήφια διδακτορίσσα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας, σύμβουλος ποιότητας και καθηγήτρια χημείας. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εξελίσσονται γύρω από την επιστήμη και την τεχνολογία, το φύλο και τη σεξουαλικότητα, τις εναλλακτικές καταστάσεις συνείδησης και τις ανατρεπτικές μεθοδολογίες για την παραγωγή γνώσης. Σπούδασε Κοινωνική Ανθρωπολογία (BA) στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και Χημικός Μηχανικός (BA) και Επιστήμη & Μηχανική Υλικών (MSc) στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Η διδακτορική της έρευνα διερευνά αυτοχθονικές (indigenous) πρωτοβουλίες που οικειοποιούνται την παραγωγή/σχεδιασμό ψηφιακών τεχνολογιών δημιουργώντας νέες κοσμοτεχνολογίες. Προσπαθεί να πραγματώνει τις αξίες της μέσα από τη ζωή και τη δουλειά της: πρωτοτυπία, ενότητα, χιούμορ, ισότητα και μάθηση. Είναι μέλος του ΔΣ του ΣΚΑΕ (2022-2024) και συμμετέχει στη Συλλογικότητα ‘Τι διατριβή θα παραδώσεις μωρ@;’ από τον Ιούνιο του 2023.

Η **Νεφέλη Ρουμελιώτη** είναι υποψήφια διδακτορίσσα του τμήματος Κοινωνικής και Πολιτισμικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Είναι απόφοιτος του τμήματος Ψυχολογίας (BA) του Πανεπιστημίου Κρήτης και ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στην Κοινωνική Ψυχιατρική του τμήματος Ιατρικής του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης και στη συνέχεια στην Κοινωνική και Πολιτισμική Ανθρωπολογία του Παντείου Πανεπιστημίου. Εργάζεται εδώ και πολλά χρόνια ως ψυχολόγος σε Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις στο ευρύτερο πεδίο του “προσφυγικού”. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα αφορούν σε θεματικές που βρίσκονται στις διασταυρώσεις των δύο γνωστικών κλάδων, της κοινωνικής ανθρωπολογίας και της ψυχολογίας ή/και της ψυχανάλυσης. Στη διδακτορική της διατριβή με προσωρινό τίτλο «Μεταξύ πολιτικής της ζωής και νεκροπολιτικής. Επιτελέσεις της ευαλωτότητας στο πλαίσιο της “προσφυγικής κρίσης” στην Ελλάδα» διερευνά τις συναρθρώσεις μεταξύ των πολιτικών της ευαλωτότητας και της παραγωγής των ψ-λόγων και πρακτικών στο πλαίσιο του πολιτικού μηχανισμού του ασύλου στην Ελλάδα. Η εθνογραφική της έρευνα επικεντρώνεται στις διυποκειμενικές συναντήσεις μεταξύ επαγγελματιών ψυχικής υγείας και προσφύγων και στις επιτελέσεις της ψυχικής οδύνης σε κλινικές δομές ψυχικής υγείας “για πρόσφυγες”. Είναι μέλος της συλλογικότητας “Τι διατριβή θα παραδώσεις μωρ@” που αποτελεί συνεχή πηγή έμπνευσης και κινητοποίησης για τη συνέχιση της διατριβής.

Η **Ναταλία Μποτονάκη** είναι υποψήφια διδακτορίσσα στο τμήμα Ανθρωπιστικών Επιστημών (κλάδος Φιλοσοφίας, Γλώσσας και Λογοτεχνίας) του πανεπιστημίου Carlos III de Madrid, όπου έκανε και το μεταπτυχιακό της (MA) στη Θεωρία και Κριτική της Κουλτούρας (Teoría y Crítica de la Cultura). Σπούδασε Δραματικές και Θεατρικές Τέχνες στο Trinity College Dublin (BA) δίνοντας έμφαση στη χρήση αυτών σαν διδακτικές μεθοδολογίες. Η διδακτορική της έρευνα έχει τίτλο “Constellations of contemporary protest: violence, performativity, and aestheticization”. Πρόκειται για μία θεωρητική κριτική προσέγγιση στις κοινωνικές και πολιτικές κινηματοποποιήσεις του 21ου αιώνα, με έμφαση στο χώρο της Ελλάδας, με σκοπό να αναδειχθούν οι πτυχές που τις διαφοροποιούν ποιοτικά από προηγούμενες μεγάλες περιόδους “αναταραχών”. Οι τρεις έννοιες που εμφανίζονται στον τίτλο αποτελούν και τους τρεις άξονες γύρω απ τους οποίους γίνεται αυτή η αναζήτηση. Έχει

εργαστεί ως δασκάλα ξένων γλωσσών και παραδίδει μαθήματα σε διάφορες σχολές του Carlos III με την ιδιότητα της contracted predoctoral investigator in training. Ο συνδυετικός κρίκος στις παράταιρες σπουδές της είναι η επίμονη αναζήτηση συλλογικών και διεπιστημονικών τρόπων και χώρων παραγωγής γνώσης (με μία παράλληλη προσπάθεια να διευρυνθούν τα όρια του τι αποτελεί “γνώση”). Η συλλογικότητα ‘Τι διατριβή θα παραδώσεις μωρ@;’ αποτελεί έναν τέτοιο χώρο που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια της ακαδημαϊκής της επίσκεψης στο τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου με ΥΔ με κοινές ανησυχίες και αναζητήσεις.

Η **Μπέσσυ Πολυκάρπου** είναι υποψήφια διδακτορίσσα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Ολοκλήρωσε τις προπτυχιακές σπουδές της στη Φιλοσοφία και την Ιστορία της Επιστήμης και τις μεταπτυχιακές σπουδές της στην Πολιτική Επιστήμη και την Κοινωνιολογία, στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Πραγματοποίησε τρία εξάμηνα κινητικότητας Erasmus στο Πανεπιστήμιο Paul-Valéry Montpellier III και στο Πανεπιστήμιο Sorbonne Paris Nord, στα τμήματα Φιλοσοφίας και Ανθρωπολογίας αντίστοιχα. Η διδακτορική της διατριβή με τίτλο “Πολιτικές συμμαχίες για καλύτερους μελλοντικούς κόσμους: βία, αλληλεγγύη και έμφυλες αντιστάσεις στη σύγχρονη Αθήνα” μελετά τις διασταυρώσεις της βιωμένης εμπειρίας και τις απόπειρες γεφύρωσης των πολιτικών αιτημάτων και πρακτικών στο εσωτερικό των αθηναϊκών φεμινιστικών χώρων. Αποσπάσματα της δουλειάς της γύρω από την πολιτική βία, την εθνογραφία και τις φεμινιστικές σπουδές έχουν παρουσιαστεί σε συνέδρια, εκδηλώσεις και δημοσιευμένα κείμενα. Έχει εργαστεί σε διάφορους τομείς του ιδιωτικού τομέα και παίρνει κουράγιο από τη συλλογικότητα “τι διατριβή θα παραδώσεις μωρ@;” για να συνεχίζει στην έρευνα.

Πάνελ #8.

Η **Χριστίνα Καρακιουλάφη** είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας (Πάντειο Πανεπιστήμιο) και πραγματοποίησε τις μεταπτυχιακές και διδακτορικές τις σπουδές στη Γαλλία (Conservatoire National des Arts et des Métiers και Université Paris 1 – Panthéon Sorbonne). Παράλληλα, διδάσκει ως μέλος ΣΕΠ (από το 2005) και είναι συντονίστρια στη ΘΕ «Ειδικά Θέματα Ευρωπαϊκού Πολιτισμού» στο ΕΑΠ. Οι επιστημονικές της δημοσιεύσεις αφορούν σε θέματα: εργασιακής επισφάλειας, ανεργίας, κοινωνιολογίας των επαγγελματιών (με έμφαση στα καλλιτεχνικά επαγγέλματα), ψυχοκοινωνικών κινδύνων στους χώρους εργασίας, εργασιακών σχέσεων και συνδικαλισμού (με έμφαση στις εξελίξεις κατά την περίοδο της οικονομικής κρίσης). Είναι συγγραφέας των μονογραφιών Οι εργάτες της τέχνης. Το επάγγελμα του ηθοποιού στην Ελλάδα σε καιρούς κρίσης (Παπαζήσης, 2023) και Εργασιακές Σχέσεις: Θεωρητικές προσεγγίσεις και εμπειρικά ζητήματα (Παπαζήσης, 2012) και συν-συγγραφέας της μονογραφίας Ανεργία και εργασιακή επισφάλεια. Διαστάσεις και επιπτώσεις σε καιρό κρίσης (INE-ΓΣΕΕ, 2014). Έχει συνεπιμεληθεί (με τον Μ. Σπυριδάκη) τους συλλογικούς τόμους Εργασία και Κοινωνία (Διόνικος, 2010) και Ανεργία, Κοινωνία και κοινωνική αναπαραγωγή (Gutenberg, 2017). Στην

παρούσα φάση διερευνά τις επιπτώσεις της πανδημίας στις εργασιακές σχέσεις και τη συλλογική δράση των καλλιτεχνών, εστιάζοντας στο επάγγελμα του ηθοποιού. Είναι επιστημονικά υπεύθυνη του ερευνητικού προγράμματος Εργασιακή επισφάλεια και κοινωνική συνοχή: Η περίπτωση των πολιτιστικών και δημιουργικών βιομηχανιών (Labour Precarity and Social Cohesion: The Case of the Cultural & Creative Industries) (LaPreSC) που χρηματοδοτείται από το ΕΛΙΔΕΚ (ΑΡ. 16313) [Φορέας Υποδοχής: Πανεπιστήμιο Κρήτης (KA-11454)].

Η **Αντιγόνη Παπαγεωργίου** είναι μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο Τμήμα Οικονομικής και Περιφερειακής Ανάπτυξης του Παντείου Πανεπιστημίου. Έχει εκπονήσει τη διδακτορική της διατριβή στο Πανεπιστήμιο του Λιντς (υποτροφία AHRC) και έχει συμμετάσχει σε ερευνητικά έργα που αφορούν στους συνεργατικούς χώρους εργασίας, τις έμφυλες πτυχές της εργασίας στις ΠΔΒ, τη νεανική απασχολησιμότητα και την αξιολόγηση πολιτικών. Έχει διδάξει στο Τμήμα Επικοινωνίας, Μέσων και Πολιτισμού «Εισαγωγή στη Πολιτιστική Διαχείριση» και «Πολιτιστικές Δημιουργικές Βιομηχανίες» και είναι Συνεργαζόμενο Εκπαιδευτικό Προσωπικό στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο στη Θεματική Ενότητα «Φύλο και Πολιτισμός».

Η **Ασπασία (Σίσσυ) Θεοδοσίου** είναι κοινωνική ανθρωπολόγος και Αναπληρώτρια Καθηγήτρια στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Απόκτησε το μεταπτυχιακό και το διδακτορικό της στην Κοινωνική Ανθρωπολογία από το Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ. Υπήρξε μέλος MC του διεθνούς ερευνητικού δικτύου "Remaking eastern borders in Europe" και συμμετείχε στο πρόγραμμα "Crosslocations" του Πανεπιστημίου του Ελσίνκι. Έχει εξάλλου συμμετάσχει σε διάφορα ερευνητικά προγράμματα και προγράμματα αξιολόγησης. Είναι επίσης μέλος της πρωτοβουλίας Decolonize Hellas. Στην ερευνητική της εμπειρία περιλαμβάνεται η πολύχρονη επιτόπια έρευνα με Τσιγγάνους/Γύφτους μουσικούς στην Ήπειρο (ελληνοαλβανικά σύνορα) και πιο πρόσφατα με Μιζραχί πληθυσμούς και τις πολιτικές και πρακτικές που σχετίζονται με την «ελληνική» μουσική στο Ισραήλ. Τα επιστημονικά της ενδιαφέροντα κινούνται μεταξύ άλλων γύρω από την ανθρωπολογία της μουσικής, ζητήματα εθνικισμού και επικράτειας, τα σύνορα και τις εθνοτικές ομάδες, και τις πολιτικές του πολιτισμού και της συγκίνησης γύρω από τη δημοφιλή/λαϊκή μουσική. Πιο πρόσφατα, την ενδιαφέρει το ζήτημα της καλλιτεχνικής εργασίας, η πολιτική της κουλτούρας και της επιδραστικότητας γύρω από τη δημοφιλή μουσική, οι κουλτούρες των θαυμαστών, ο πολιτισμικός ρατσισμός και οι κληρονομίες της εθνικής καθαρότητας και της λευκής υπεροχής. Τα τρέχοντα εθνογραφικά της έργα επικεντρώνονται στην πολιτική και τις πρακτικές που σχετίζονται με την ελληνική λαϊκή μουσική στο σύγχρονο Ισραήλ και στην καλλιτεχνική εργασία δημοφιλών γυναικών μουσικών/τραγουδιστριών καθώς και στην περίπτωση της καλλιτεχνικής εργασίας σε μεταναστευτικά πλαίσια. Τέλος, συν-γράφει εθνογραφία για την καλλιτεχνική παρουσία της Γλυκερίας στο Ισραήλ.

Πάνελ #9.

Ο **Πέτρος Πετρίδης** είναι Επίκουρος Καθηγητής στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Είναι απόφοιτος του τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και του μεταπτυχιακού προγράμματος «Κοινωνική Μεταβολή: Διαστάσεις Κοινωνικής Πολιτικής και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας». Η διδακτορική του διατριβή με τίτλο «Ψηφιακά αρχεία και πρακτικές ανταλλαγής: Μια ανθρωπολογική προσέγγιση των ομότιμων δικτύων» (2011) εκπονήθηκε στο τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας. Η διδακτορική του διατριβή συνδυάζει θεωρίες της κοινωνικής ανθρωπολογίας και των σπουδών νέων μέσων με σκοπό τη διερεύνηση της ψηφιακής πειρατείας. Πιο συγκεκριμένα, διερευνά τις αντιλήψεις των χρηστών του διαδικτύου αναφορικά με την έννοια της πνευματικής ιδιοκτησίας, τις πρακτικές ανταλλαγής ψηφιακών αρχείων στο πλαίσιο των ομότιμων δικτύων και τις διαδικασίες συγκρότησης διαδικτυακών κοινοτήτων με σημείο αναφοράς την ψηφιακή πειρατεία μουσικής, κινηματογραφικών ταινιών, ψηφιακών παιχνιδιών και λογισμικών. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα καλύπτουν θεματικές όπως η ψηφιακή ανθρωπολογία και εθνογραφία, η χρήση των ψηφιακών μέσων στην εκπαιδευτική διαδικασία και στη διδασκαλία της κοινωνικής ανθρωπολογίας, τα ψηφιακά παιχνίδια και οι τεχνικές παιχνιδοποίησης, οι νέες μορφές ψηφιακής εργασίας και ψηφιακής επιτήρησης, οι αλγοριθμικοί πολιτισμοί και οι μουσικοί πολιτισμοί του διαδικτύου. Έχει εκπονήσει μεταδιδακτορική έρευνα με τίτλο «Ψηφιακή Εργασία, Theorcraft και Βάσεις Δεδομένων στο πλαίσιο των Μαζικών Πολυχρηστικών Διαδικτυακών Παιχνιδιών Ρόλων» στο Κέντρο Έρευνας για τις Ανθρωπιστικές Επιστήμες. Έχει εργαστεί σε πολλά ερευνητικά προγράμματα σε συνεργασία με πανεπιστήμια και ερευνητικά κέντρα, διερευνώντας τη σχέση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, χρόνου και εκπαίδευσης, τις εκπαιδευτικές διαστάσεις των ψηφιακών παιχνιδιών, τη δημιουργία ψηφιακού εκπαιδευτικού υλικού (βίντεο, podcast) και τη σχέση της άκρας δεξιάς με τα ψηφιακά μέσα.

Πάνελ #10

Anna Giulia Della Puppa (She/her) After graduating from the Department of Cultural Anthropology, Ethnology and Ethnolinguistics at Ca'Foscari University in Venice with a thesis in urban anthropology, I did a research experience at the VU University in Amsterdam and attended two postgraduate courses in museum and art anthropology and urban anthropology, both at the University of Milan Bicocca, while working as a facilitator of participatory processes for social cooperation and child education. I am part of the public anthropology research group "Montagne in Movimento" (Mountains in Movement), based in Italy, and I have collaborated with several museum organisations in the city of Parma, particularly on projects focusing on the resemantization of material and immaterial heritage. I am currently a PhD student in Urban Anthropology at the Department of Civil, Constructional and Environmental Engineering at La Sapienza University of Rome and a visiting junior scholar at the Department of Geography at Harokopio University of Athens. My privileged field of research is the city of Athens, where I live part of the year and where I have dealt in the past with the urban transformations of the neighbourhood of Exarchia during the years of

the economic crisis, applying a strongly Demartinian perspective of disaster anthropology, and with the conjuncture between urban space, national(ist) education and public discourse. To date, my research interest is in the processes of tourisfication affecting the neighbourhood of Exarchia, which I observe through the lens of logistics and in the intersection between physical and digital infrastructures, analysing their spatial, socio-technical and relational effects.

Caterina Ciarleglio. I have a double background in philosophy and geography. I got two Master's degrees at the University of Bologna, the first one with a thesis on theoretical continental philosophy, which I developed during my first period abroad at the Sorbonne University (Paris). I got the second one in geography with a thesis about tourism and biopolitics, aimed at studying the phenomenon of Covid-free islands in Italy as tourist immune enclave, conceiving them as a "spatial laboratory" devoted to the preservation of pre-pandemic tourism practices. This research led to a contributed chapter in a book about tourism and biopolitics during the Covid pandemic edited by Minca and Roelofsen, in press with Springer. My strong interest in critical theory applied to social problems allows me to combine philosophy and geography to study spatial transformation, with particularly attention to spatial segregation and territorial violence due to tourism dynamics. I'm currently holding a position as a PhD student in Human Geography at the Polytechnic of Turin. My PhD project at the Interuniversity Department of Regional and Urban Studies and Planning intends to critically study the new urban regeneration project near Athens called The Ellinikon, focusing on the biopolitical and enclavic dimension of this new smart city. As I believe that knowledge is something that arise from a collective context and flourish thanks to connections, interactions and discussions, I'm part of the permanent assembly of young Italian geographers 'Smarginando', an informal and convivial space to deepen our research topics and interests.

Πάνελ #11.

Ο **Νιρ Αβιέλι** είναι Καθηγητής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Μπεν-Γκουριόν (Ισραήλ), Τμήμα Κοινωνιολογίας και Ανθρωπολογίας, καθώς και πρώην Πρόεδρος του Ισραηλινού Ανθρωπολογικού Συλλόγου (2016-2019). Ασχολείται με θέματα τροφής/φαγητού, τουρισμού, φύλου, πολιτιστικής κληρονομιάς, και αναψυχής, ενώ έχει πραγματοποιήσει έρευνες πεδίου στο Βιετνάμ, το Ισραήλ, την Ινδία, την Ταϊλάνδη, τη Σιγκαπούρη, τη Ζανζιβάρη, και την Ελλάδα. Οι μονογραφίες του περιλαμβάνουν τα εξής έργα: *Rice Talks: Food and Community in a Vietnamese Town* (2012, Indiana University Press), *Food and Power: A Culinary Ethnography of Israel* (2018, University of California Press), και *Eating Religiously: Food and Faith in the 21st Century* (Routledge 2023). Έχει δημοσιεύσει κείμενα για ποικίλα θέματα, που εκτείνονται από τις πολιτικές της ΟΥΝΕΣΚΟ για τα Μνημεία Παγκόσμιας Κληρονομιάς, μέχρι τον ρόλο του βιγκανισμού (veganism) στις διαδικασίες ταυτότητας μέσα στην

Αφρικανο-Εβραϊκή Ισραηλιτική κοινότητα. Συγγράφει τώρα ένα βιβλίο για «Φαγητό και Ελευθερία: Γαστρονομική Εξιλέωση στην Ισραηλινή Περιφέρεια». Συγχρόνως πραγματοποιεί μία νέα έρευνα πεδίου με θέματα «αναψυχής» στην ελληνική κοινωνία σήμερα.

Η **Βασιλική Γιακουμάκη** είναι Επίκουρος Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Τμήμα Ιστορίας-Αρχαιολογίας- Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Η έρευνά της επικεντρώνεται σε εθνικές ομάδες και μειονότητες, πολιτικές πολυπολιτισμικότητας, εβραϊκές κουλτούρες στην Ελλάδα και την Ευρώπη, θρησκεία και δημόσια σφαίρα, και πρακτικές σύγχρονης θρησκευτικότητας. Έχει επίσης εργασθεί στο πεδίο της ανθρωπολογίας της τροφής, διερευνώντας σχέσεις ανάμεσα σε διατροφικές κουλτούρες και εθνικές / εθνικές ταυτότητες. Η τρέχουσα έρευνά της λαμβάνει χώρα στο Ισραήλ και αφορά τη σύγχρονη ισραηλινή κοινωνία, συγχρόνως περιλαμβάνοντας θέματα της ευρύτερης «Μέσης Ανατολής». Τα πεδία της έρευνάς της αφορούν: «ελληνο-εβραϊκές» ταυτότητες στο Ισραήλ, και ειδικότερα σύγχρονες αντιλήψεις της ελληνικής ταυτότητας σε σύγχρονους/ες «Ελληνο-Ισραηλινούς/ές»: πολιτική και θρησκεία σε σύγχρονα πολιτισμικά πλαίσια εβραϊκών, χριστιανικών, και μουσουλμανικών κόσμων· πολιτικές οικειοποίησης της «ελληνικότητας» σε μουσικές κουλτούρες στο Ισραήλ, και γενεαλογίες «συγγένειας» μέσα από τη μουσική. Συν-επιμελείται τόμο με θέμα θρησκεία και πολιτική στη Μέση Ανατολή, αναδεικνύοντας, μεταξύ άλλων, νέα εθνογραφικά και ερευνητικά πεδία στο χώρο αυτό.

Πάνελ #12.

Η **Ελευθερία Δέλτσου** είναι αναπληρώτρια καθηγήτρια κοινωνικής ανθρωπολογίας στο τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Έχει συνεπιμεληθεί συλλογικούς τόμους για αστικό ακτιβισμό, σημειωτική και ανθρωπολογία, έχει δημοσιεύσει σε ακαδημαϊκά περιοδικά και συλλογικούς τόμους στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ασχολείται ερευνητικά με την αγροτική και αστική ανθρωπολογία, τις πολιτικές του πολιτισμού, τον αστικό ακτιβισμό, τον τουρισμό, την ανάπτυξη, την κατανάλωση, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τη νεωτερικότητα/μετανεωτερικότητα και το νεοφιλελευθερισμό, τον εθνικισμό, την παραγωγή του χώρου.

(<http://ha.uth.gr/index.php?page=faculty.display&a=eldelt>)

Η **Βενετία Καντσά** είναι Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Διευθύντρια στο Εργαστήριο Μελετών Οικογένειας και Συγγένειας στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας, Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Η έρευνά της εστιάζει στη λεσβιακή (α)ορατότητα, τις οικογένειες επιλογής που συγκροτούν άτομα με ομόφυλες ερωτικές επιλογές, τις νέες μορφές γονεϊκότητας, τη συγγένεια στο πλαίσιο της υποβοηθούμενης αναπαραγωγής με αναφορά στο τεχνολογικό, νομικό, και θρησκευτικό πλαίσιο, τους τρόπους σύνδεσης ανάμεσα σε ανθρώπινες και μη ανθρώπινες οντότητες. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα και δημοσιεύσεις περιλαμβάνουν, επίσης, ζητήματα θεωρίας της συγγένειας, επιστημολογίας και

μεθοδολογίας του φύλου στις κοινωνικές επιστήμες, πολιτικών της σεξουαλικότητας και εννοιολογήσεων της ιδιότητας του πολίτη.

(<https://www.sah.aegean.gr/faculty/venetia-kantsa/>)

Η **Αλεξάνδρα Μπακαλάκη** αφυπηρέτησε από το Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ως αναπληρώτρια καθηγήτρια κοινωνικής ανθρωπολογίας και λαογραφίας το 2020. Επιμελήθηκε τον τόμο Ανθρωπολογία, Γυναίκες και Φύλο (1994, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια) και σε συνεργασία με την Ελένη Ελεγμίτου έγραψε το βιβλίο, Η Εκπαίδευση εις τα του Οίκου και τα Γυναικεία Καθήκοντα. Από την Ίδρυση του Ελληνικού Κράτους έως την Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση του 1929 (1987, Ιστορικό Αρχείο Ελληνικής Νεολαίας, Γενική Γραμματεία νέας Γενιάς). Άρθρα της έχουν δημοσιευτεί σε επιστημονικά και άλλα περιοδικά και συλλογικούς τόμους στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Τα θέματα με τα οποία έχει κυρίως ασχοληθεί εμπíπτουν στην ανθρωπολογία του φύλου και του σώματος, την ανθρωπολογία των οικονομικών σχέσεων, τη διδασκαλία της ανθρωπολογίας και την εθνογραφία της Ελλάδας.

Η **Δέσποινα Νάζου**, είναι κοινωνική ανθρωπολόγος, διδάκτωρ του Τμήματος Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου (Μυτιλήνη) και μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο Πανεπιστήμιο Κρήτης. Έχει εκπονήσει δύο χρηματοδοτούμενες μεταδιδακτορικές έρευνες με έμφαση στις τοπικές ταυτότητες του Αιγαίου, τον τουρισμό, την επιχειρηματικότητα και το φύλο. Πρόσφατα ολοκλήρωσε τη χρηματοδοτούμενη μεταδιδακτορική της έρευνα με θέμα «Αρχαιολογία, Τουρισμός και Τοπικές Κοινωνίες: υποδοχή, πρόσληψη και οικειοποίηση του αρχαιολογικού αποθέματος στη νησιωτική Ελλάδα 2017-2021 (ΕΛΙΔΕΚ). Η έρευνά της επικεντρώνεται σε Δήλο, Ρήνεια, Μύκονο, Μεγανήσι, Λευκάδα με χρηματόδότηση από ΓΓΕΚ και φορέα υποστήριξης το Πανεπιστήμιο Κρήτης. Από τον Οκτώβριο του 2023 εκπονεί νέα μεταδιδακτορική έρευνα ως μέλος σε ομάδα έργου με θέμα "ΕΝΟΤΗΤΑ: Διερευνώντας την κοινωνική συνοχή και ανθεκτικότητα στην αλιεία σε περιόδους αβεβαιότητας. Η περίπτωση της Καλύμνου". Το έργο υλοποιείται στο πλαίσιο της δράσης του ΕΛ.ΙΔ.Ε.Κ με φορέα Υλοποίησης το Πανεπιστήμιο Κρήτης. Έχει διδάξει προπτυχιακά και μεταπτυχιακά μαθήματα στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου και έχει δημοσιεύσει κείμενα και άρθρα σε συλλογικούς τόμους και επιστημονικά περιοδικά.

Η **Ελένη Παπαγαρουφάλη** είναι συγγραφέας των βιβλίων Δώρα ζωής μετά θάνατον. Πολιτισμικές εμπειρίες. Αθήνα, Εκδόσεις Πατάκη 2012 [2002, Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα], και Ήπια διπλωματία. Διεθνικές αδελφοποιήσεις και ειρηνιστικές πρακτικές στη σύγχρονη Ελλάδα. Αθήνα, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, 2013. Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί σε επιστημονικά και άλλα περιοδικά και σε συλλογικούς τόμους, στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν την ανθρωπολογική θεωρία, την ανθρωπολογία του φύλου και της έμφυλης βίας, την ανθρωπολογία του σώματος και της υγείας, και τις διεθνικές πρακτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Ο.Η.Ε. Το τελευταίο της ερευνητικό αντικείμενο σχετίζεται με την πρακτική της αποτέφρωσης που άρχισε στην Ελλάδα το 2020. (<http://academia.edu/EleniPapagaroufali>)

Πάνελ #13.

Ο **Κωνσταντίνος Καλαντζής** είναι επίκουρος καθηγητής ανθρωπολογίας στο τμήμα πολιτισμού και δημιουργικών μέσων και βιομηχανιών και επίτιμος ερευνητής στο πρόγραμμα [PhotoDemos](#) στο τμήμα ανθρωπολογίας του UCL. Ειδικεύεται στη σχέση οπτικού πολιτισμού και πολιτικού φαντασιακού. Έχει διεξαγάγει μακρόχρονες εθνογραφικές μελέτες στην αστική και αγροτική Ελλάδα σε περιοχές όπως Σφακιά, Θηρασιά, Νέο Μοναστήρι, Δίστομο, Καλάβρυτα και Αθήνα. Έχει εργαστεί ως ερευνητής στο πανεπιστήμιο του Princeton (2011-12), στο ΑΠΘ (2010-2015), στο UCL (πρόγραμμα PhotoDemos 2016-2021) και έχει υπάρξει ερευνητικός υπότροφος συγκριτικών πολιτισμικών σπουδών του Κέντρου Ελληνικών Σπουδών του πανεπιστημίου Harvard (2022-23). Έχει διδάξει ως λέκτορας στο Πάντειο (2014), στο San Francisco State University, 2016), στο πανεπιστήμιο της Βέρνης, στο UCL (2018-2020) και στο πανεπιστήμιο Θεσσαλίας ενώ έχει διδάξει πλήθος διδακτικών μονάδων σε πανεπιστήμια και διεθνή θερινά προγράμματα. Είναι συγγραφέας της μονογραφίας «[Tradition in Frame: Photography, Power and Imagination in Sfakia, Crete](#)» (Indiana University Press, 2019), σειράς άρθρων με διαδικασία κρίσης σε περιοδικά κοινωνικών και πολιτισμικών σπουδών (πχ. American Ethnologist), συνεπιμελητής του τόμου [Citizens of Photography](#) (Duke University Press, 2022) και έχει επιμεληθεί ειδικό τεύχος του επιστημονικού περιοδικού Visual Anthropology Review (2016). Έχει επίσης γράψει κεφάλαια σε διεπιστημονικούς συλλογικούς τόμους και σκηνοθετήσει τα εθνογραφικά ντοκιμαντέρ «[Ραβδοσκοπώντας το Παρελθόν: Υλικότητες Μνήμης του Εμφυλίου](#)» (2014) και η «[Αδύνατη Αφήγηση: Φωτογραφία και Μνήμη της Σφαγής των Καλαβρύτων](#)» (2021). Έχει διοργανώσει συνέδρια, σεμινάρια, και εκθέσεις φωτογραφίας πχ. «Imagi(ni)ng Crisis» (Βρετανική Σχολή 2013), «Uneasy Photography» (Πάντειο 2017), «Η Σφακιανή Οθόνη» (Σφακιά, 2018). Το 2019 έλαβε το βραβείο δοκιμίου στην ανθρωπολογία της Τέχνης του Royal Anthropological Institute, JB Donne Essay Prize. Το 2022-23 ήταν υπότροφος ερευνητής συγκριτικών πολιτισμικών σπουδών (Fellow Comparative Cultural Studies), του Harvard University (Greece), [Center](#) for Hellenic Studies, (Ιούνιος 2022 έως Μάιος 2023).

Η **Αλεξάνδρα Μπακαλάκη** αφυπηρέτησε από το Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ως αναπληρώτρια καθηγήτρια κοινωνικής ανθρωπολογίας και λαογραφίας το 2020. Επιμελήθηκε τον τόμο Ανθρωπολογία, Γυναίκες και Φύλο (1994, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια) και σε συνεργασία με την Ελένη Ελεγμίτου έγραψε το βιβλίο 'Η Εκπαίδευση εις τα του Οίκου και τα Γυναικεία Καθήκοντα. Από την Ίδρυση του Ελληνικού Κράτους έως την Εκπαιδευτική Μεταρρύθμιση του 1929' (1987, Ιστορικό Αρχείο Ελληνικής Νεολαίας, Γενική Γραμματεία νέας Γενιάς). Άρθρα της έχουν δημοσιευτεί σε επιστημονικά και άλλα περιοδικά και συλλογικούς τόμους στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Τα θέματα με τα οποία έχει κυρίως ασχοληθεί εμπίπτουν στην ανθρωπολογία του φύλου και του σώματος, την ανθρωπολογία των οικονομικών σχέσεων, τη διδασκαλία της ανθρωπολογίας και την εθνογραφία της Ελλάδας.

Ο **Θοδωρής Ρακόπουλος** είναι καθηγητής Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο του Όσλο. Έχει πραγματοποιήσει έρευνα πεδίου σε στη Σικελία, τη Θεσσαλονίκη και την Κύπρο. Οι δημοσιεύσεις του εστιάζουν σε ζητήματα όπως η διαχείριση γης και η συνεταιριστική εργασία, η σιωπή και η προδοσία, τα ηθικά σύνορα και η νομική ετερότητα, η συνωμοσιολογία κι ο φασισμός, ο ανδρισμός και η βία, η πολιτείοτητα και η εξαγορά της. Στην παρούσα περίοδο γράφει για ζητήματα κυριαρχίας και ιδιοκτησίας στην Κύπρο, ενώ διερευνά συζητήσεις αποαποικιοποίησης. Είναι συγγραφέας των μονογραφιών *From clans to co-ops: Confiscated mafia land in Sicily* (2017, Οξφόρδη: Berghahn, ιταλική μετάφραση 2022, Μιλάνο: Meltemi) και *Passport Island: The market for EU citizenship in Cyprus* (2023, Μάντσεστερ: Manchester University Press), κι επιμελητής των τόμων *The global life of austerity* (2018, Berghahn) και *Towards an anthropology of wealth* (2019, Routledge).

Πάνελ #14.

Η **Δήμητρα Κόφτη** είναι Επίκουρη Καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών Επιστημών. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν την ανθρωπολογική θεωρία, τις σχέσεις ιστορίας και ανθρωπολογίας, την ανθρωπολογία της εργασίας, την ανθρωπολογία του χρόνου, την οικονομική ανθρωπολογία και τις σχέσεις εθνογραφίας και φιλμ. Έχει εκπονήσει έρευνα για την εργασία, τις ταξικές σχέσεις και τους αστικούς μετασχηματισμούς στη Βουλγαρία και για τις πολιτικές και τις πρακτικές του χρέους και της χρηματοπιστικοποίησης στην Ελλάδα, στο πλαίσιο διδακτορικής έρευνας στο University College London (2012) και μεταδιδακτορικής έρευνας στο Ινστιτούτο Μαξ Πλανκ Κοινωνικής ανθρωπολογίας στο Χάλλε της Γερμανίας (2012-2018). Στις δημοσιεύσεις της περιλαμβάνονται το βιβλίο *Broken Glass, Broken Class. Transformations of Work in Bulgaria* (Berghahn 2023) και το φιλμ *Ρωγμές* (2018). Η τρέχουσα ερευνητική της δραστηριότητα εστιάζει σε ζητήματα επισφάλειας, χρέους, συνδικαλιστικών πρακτικών και σύγχρονων μετασχηματισμών της εργασίας. Από το 2022 είναι μέλος της συντακτικής ομάδας του περιοδικού *Social Anthropology/Anthropologie Sociale*.

Η **Κατερίνα Ροζάκου** είναι Επίκουρη Καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου. Στα ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνεται η πολιτική ανθρωπολογία, η ανθρωπιστική δράση, η αλληλεγγύη, η μετανάστευση, η κοινωνία πολιτών, οι μη κυβερνητικές οργανώσεις, η γραφειοκρατία και το κράτος. Σπούδασε Κοινωνική Ανθρωπολογία στο Παν/μιο Αιγαίου, όπου και εκπόνησε τη διδακτορική της διατριβή, και το University College London (Master of Arts). Έχει εργαστεί ως μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο Πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ όπου επίσης δίδαξε, σε ερευνητικά προγράμματα στα πανεπιστήμια Αιγαίου και Κρήτης και έχει διατελέσει μεταδιδακτορική υπότροφος στο Πρόγραμμα Ελληνικών Σπουδών του Seeger Centre του Πανεπιστημίου του Πρίνστον. Έχει συγγράψει το βιβλίο *Από «αγάπη» και «αλληλεγγύη»: εθελοντική εργασία με πρόσφυγες στην Αθήνα του πρώιμου 21ου αιώνα'* (Αλεξάνδρεια, 2018) και έχει συνεπιμεληθεί (με την Ε. Γκαρά) τον συλλογικό τόμο *Έλληνικά παράδοξα: πατρωνία, κοινωνία πολιτών και βία'* (Αλεξάνδρεια, 2013). Κείμενά της έχουν δημοσιευθεί σε συλλογικούς τόμους και ελληνικά και

διεθνή επιστημονικά περιοδικά. Από τον Σεπτέμβριο 2022 πραγματοποιεί έρευνα σχετικά με τις διαδικασίες απόκτησης ελληνικής ιθαγένειας. Από τον Οκτώβριο 2023, είναι επιστημονική υπεύθυνη του ερευνητικού έργου «Γραφειοκρατίες πολιτογράφησης: διερευνώντας τις διαδικασίες απόκτησης ιθαγένειας στην Ελλάδα» (2023-2025).

Πάνελ #15.

Η **Ασπασία (Σίσσυ) Θεοδοσίου** είναι κοινωνική ανθρωπολόγος και Αναπληρώτρια Καθηγήτρια στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Απέκτησε το μεταπτυχιακό και το διδακτορικό της στην Κοινωνική Ανθρωπολογία από το Πανεπιστήμιο του Μάντσεστερ. Υπήρξε μέλος MC του διεθνούς ερευνητικού δικτύου "Remaking eastern borders in Europe" και συμμετείχε στο πρόγραμμα "Crosslocations" του Πανεπιστημίου του Ελσίνκι. Έχει εξάλλου συμμετάσχει σε διάφορα ερευνητικά προγράμματα και προγράμματα αξιολόγησης. Είναι επίσης μέλος της πρωτοβουλίας Decolonize Hellas. Στην ερευνητική της εμπειρία περιλαμβάνεται η πολύχρονη επιτόπια έρευνα με Τσιγγάνους/Γύφτους μουσικούς στην Ήπειρο (ελληνοαλβανικά σύνορα) και πιο πρόσφατα με Μιζραχί πληθυσμούς και τις πολιτικές και πρακτικές που σχετίζονται με την «ελληνική» μουσική στο Ισραήλ. Τα επιστημονικά της ενδιαφέροντα κινούνται μεταξύ άλλων γύρω από την ανθρωπολογία της μουσικής, ζητήματα εθνικισμού και επικράτειας, τα σύνορα και τις εθνοτικές ομάδες, και τις πολιτικές του πολιτισμού και της συγκίνησης γύρω από τη δημοφιλή/λαϊκή μουσική. Πιο πρόσφατα, την ενδιαφέρει το ζήτημα της καλλιτεχνικής εργασίας, η πολιτική της κουλτούρας και της επιδραστικότητας γύρω από τη δημοφιλή μουσική, οι κουλτούρες των θαυμαστών, ο πολιτισμικός ρασισμός και οι κληρονομίες της εθνικής καθαρότητας και της λευκής υπεροχής. Τα τρέχοντα εθνογραφικά της έργα επικεντρώνονται στην πολιτική και τις πρακτικές που σχετίζονται με την ελληνική λαϊκή μουσική στο σύγχρονο Ισραήλ και στην καλλιτεχνική εργασία δημοφιλών γυναικών μουσικών/τραγουδιστριών καθώς και στην περίπτωση της καλλιτεχνικής εργασίας σε μεταναστευτικά πλαίσια. Τέλος, συν-γράφει εθνογραφία για την καλλιτεχνική παρουσία της Γλυκερίας στο Ισραήλ.

Η **Σύνθια Μαλακάση** είναι κοινωνική ανθρωπολόγος. Τα ερευνητικά και θεωρητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν τον εθνικισμό, την εθνότητα και τη φυλή, τη μετά-αποικιακή θεωρία με έμφαση σε ενδο-ευρωπαϊκές ιεραρχίες, την αναπαραγωγική περίθαλψη, την πολιτειότητα και την Ελλάδα. Το διδακτορικό της εξέτασε πώς και κατά πόσον η μετανάστευση στην Ελλάδα μετά το 1989 προκάλεσε ρωγμές στο εθνικιστικό πρότυπο του συλλογικού ανήκειν. Από το 2016 έως το 2020 μελέτησε, με χρηματοδότηση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Έρευνας, την αναπαραγωγική περίθαλψη μεταναστριών και προσφυγισσών στην Αθήνα. Ως μεταδιδακτορική ερευνήτρια στο έργο «Cov-Care», στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου, έχει εστιάσει στις θεσμικές δομές αντιμετώπισης της έμφυλης βίας και στην έμφυλη πολιτειότητα στη συγκυρία του αυταρχικού νεοφιλελευθερισμού. Τον Μάρτιο του 2023, ξεκίνησε να μελετάει, ως επιστημονικά υπεύθυνη τετραμελούς ερευνητικής ομάδας, την αναπαραγωγική περίθαλψη

γυναικών Ρομά σε δημόσιες δομές υγείας. Το έργο χρηματοδοτείται από το ΕΛ.ΙΔ.Ε.Κ. και επίσης στεγάζεται στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου.

Πάνελ #16.

Η **Πηνελόπη Παπαηλία** είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Κοινωνικής Ανθρωπολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, όπου διευθύνει το Pelion Summer Lab for Cultural Theory and Experimental Humanities. Η εθνογραφική της έρευνα αφορά τις πολιτικές της μνήμης και της ιστορικής κουλτούρας στην Ελλάδα, με έμφαση στο αποικιακό συγκείμενο και τα τεχνολογικά μέσα. Είναι ιδρυτικό μέλος της πρωτοβουλίας decolonize hellas και συντάκτρια του World Anthropologies για το περιοδικό American Anthropologist.

Πάνελ #17.

Ο **Γιώργος Τσιμουρής** σπούδασε Πολιτικές Επιστήμες στο Πάντειο Πανεπιστήμιο απ' όπου αποφοίτησε το 1980. Σπούδασε Κοινωνιολογία στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ, Μ. Βρετανία (M.A. 1994), και Κοινωνική Ανθρωπολογία στο Πανεπιστήμιο του Σάσεξ, Μ. Βρετανία (PhD. 1998). Για τη διδακτορική του διατριβή πραγματοποίησε έρευνα ανάμεσα στους προσφυγικής καταγωγής κατοίκους του Αγίου Δημητρίου στη Λήμνο και ανάμεσα σε άλλους πληθυσμούς με καταγωγή από τη Μικρά Ασία. Έχει δημοσιεύσει σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά περιοδικά για θέματα που αφορούν τους πρόσφυγες, τους μετανάστες, τη διαπολιτισμική εκπαίδευση, τα σύνορα, τον φασισμό και τη σύγχρονη κρίση. Η έρευνά του αφορά τον εκτοπισμό της ελληνικής κοινότητας της Ίμβρου και αποτυπώθηκε στο βιβλίο: «Ίμβριοι: Φυγάδες απ' το τόπο μας όμηροι στη πατρίδα», 2007 – Εκδ. Ελληνικά Γράμματα και 2012 - Εκδ. DaVinci. Η τελευταία του έρευνα αφορά τη ζωή των ναυτικών στα ποντοπόρα πλοία και δημοσιεύτηκε στο βιβλίο, «Εμείς οι ναυτικοί, μπαρκαρισμένοι και ξέμπαρκοι», 2021 Εκδ. DaVinci.

Ο **Παντελής Προμπονάς** σπούδασε Κοινωνική Ανθρωπολογία, Ιστορία και Πολιτισμική Γεωγραφία στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο, το ΕΜΠ και το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και ως υπότροφος του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών και ολοκληρώνει τη διατριβή του με θέμα «“Αζήτητα Σώματα”: Πολιτικές διαχείρισης του θανάτου στο όριο της Ευρώπης». Είναι μέλος της οργανωτικής ομάδας του Pelion Summer Lab και επιστημονικός συνεργάτης στο Global/Local Project που υλοποιεί το Experimental Humanities Collaborative Network σε συνεργασία με το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα εντοπίζονται στο σώμα, την πολιτική της ζωής και του θανάτου, τα σύνορα και τις συνοριακές περιοχές καθώς και στις εθνογραφικές θεωρήσεις του κράτους και της γραφειοκρατίας.

Η **Έφη Δούση** σπούδασε Νομικά στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης με μεταπτυχιακές σπουδές στην Εγκληματολογία του Τμήματος Κοινωνιολογίας αλλά και την

Κοινωνική και Πολιτισμική Ανθρωπολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Ως νομική σύμβουλος ασχολείται από το 2014 συστηματικά με τα ζητήματα προστασίας των προσφυγών και συνηγορίας στα ανθρώπινα δικαιώματα συμμετέχοντας σε διάφορες ερευνητικές δράσεις και παρεμβάσεις. Στα θεωρητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνονται η πολιτική ανθρωπολογία, η ανθρωπολογία των συνόρων, οι ανθρωπισμοί, η ανθρωπιστική δράση, οι σπουδές φύλου, οι τεχνολογίες σώματος, θεωρίες περί υποκειμενικότητας και ευθύνης, η βιοπολιτική, οι πολιτικές της μνήμης και ο ερευνητικός ακτιβισμός.

Πάνελ #18.

Η **Αθηνά Αθανασίου** είναι Καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας και Κοσμητόρισσα της Σχολής Κοινωνικών Επιστημών του Παντείου Πανεπιστημίου Κοινωνικών και Πολιτικών Επιστημών. Ανάμεσα στα βιβλία που έχει δημοσιεύσει είναι τα: *Agonistic Mourning: Political Dissidence and the Women in Black* (2017), *Dispossession: The Performative in the Political* (με την Judith Butler, 2013), *Η Κρίση ως «Κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης»* (2012), *Ζωή στο Όριο: Δοκίμια για το Σώμα, το Φύλο και τη Βιοπολιτική* (2007), *Rewriting Difference: Luce Irigaray and 'the Greeks'* (co-ed. with Elena Tzelepis, 2010), *Αποδομώντας την Αυτοκρατορία: Θεωρία και Πολιτική των Μετασποικιακών Σπουδών* (επιμ., 2016), *Φεμινιστική Θεωρία και Πολιτισμική Κριτική* (επιμ., 2006), *Βιοκοινωνικότητες* (επιμ., 2011). Είναι μέλος της συμβουλευτικής επιτροπής διαφόρων περιοδικών (*Critical Times*, *Feminist Formations*, *Philosophy, Politics and Critique*, *Journal of Greek Media and Culture*, και άλλα).

Η **Νέλλη Καμπούρη** (PhD, LSE) εκλέχτηκε επίκουρη καθηγήτρια στο Τμήμα Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου το 2023. Παράλληλα κάνει έρευνα σε θέματα ήχου και μετανάστευσης στο ερευνητικό πρόγραμμα MUTE και έχει σχεδιάσει και διδάσκει το μάθημα “Φεμινιστικές Μεθοδολογίες και Διαθεματικότητα” στο ΕΑΠ Στο παρελθόν, εργάστηκε σε ερευνητικά προγράμματα στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών, στο Εργαστήριο Σπουδών Φύλου του Παντείου Πανεπιστημίου, στο Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας, και στο University of Hertfordshire. Υπήρξε επιστημονική σύμβουλος της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας και της Γενικής Γραμματείας Ισότητας των Φύλων. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα εστιάζουν κυρίως σε θέματα φύλου, μετανάστευσης, εργασίας, μεθοδολογίας, επιστήμης και τεχνολογίας και οι δημοσιεύσεις της συμπεριλαμβάνουν σχετικά βιβλία, άρθρα, και εκθέσεις στα ελληνικά και τα αγγλικά.

Η **Άννα Παπαέτη** (PhD, King's College London) είναι επιστημονική υπεύθυνη του ερευνητικού προγράμματος ERC Consolidator Grant MUTE – Ηχοτοπία του τραύματος: μουσική, ήχος και η ηθική της μαρτυρίας (Ορίζοντας 2020) στο Ινστιτούτο Ιστορικών Ερευνών του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών. Γράφει για το πλέγμα του ήχου, της βίας και του τραύματος, καθώς και τις τομές της πολιτικής, της ηθικής και της αισθητικής. Έχει τελέσει μεταδιδακτορική ερευνήτρια «Μαρία Σκλοντόφσκα Κιουρί» στο Πανεπιστήμιο του Γκέτινγκεν (2011–2014, FP7) καθώς και στο Πάντειο Πανεπιστήμιο (2017–2019, Ορίζοντας 2020). Η

έρευνά της έχει υποστηριχθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, τη Γερμανική Υπηρεσία Ακαδημαϊκών Ανταλλαγών (DAAD), το Ίδρυμα Ωνάση και το Κέντρο Έρευνας Ανθρωπιστικών Επιστημών. Έχει συνεπιμεληθεί δύο τόμους αναφορικά με τη χρήση της μουσικής ως μέσου βασανισμού, ενώ η μονογραφία της 'Όταν η μουσική συναντά την ιστορία. Αναπαραστάσεις του τραύματος, από το Άουσβιτς στην οικονομική κρίση' είναι υπό έκδοση από τον εκδοτικό οίκο Ασίνη. Ως καλλιτέχνης μεταπλάθει την έρευνά της σε έργα που βασίζονται στο κείμενο και τον ήχο, όπως για παράδειγμα η εγκατάσταση in/audibility (2022) και το podcast 'The Undoing of Music' για το Μουσείο Ρέινα Σοφία (2019).